

CONTRA

nr 4 2002 (nr 164 från starten) årgång 28 Pris 25:-

Den islamiska terrorismens rötter
Nya doktriner i Västs försvar
Val 2002

FRIHETENS RÖST
för västerländsk demokrati-

CONTRA

oberoende borgerlig tidskrift
utges sex gånger årligen
ISSN 0347-6472

Copyright Stiftelsen Contra
Eftertryck endast efter överenskommelse

Ansvarig utgivare

Tommy Hansson

Adress

Box 8052, 104 20 STOCKHOLM

Telefon 08-720 01 45

Telefax: 08-720 01 95

E-post redaktionen@contra.nu

Internet hemsida <http://www.contra.nu>

Sluten del endast för prenumeranter:

<http://www.contra.nu/prenumerant/oversikt.html>

oversikt.html

Användarnamn och lösenord finns endast i den tryckta utgåvan av Contra.

Nytt lösenord kommer i varje nummer av Contra

Prenumeration

Minst 145, rekommenderat 200 kronor, per år. Inbetalas på postgiro 85 95 89-4 eller bankgiro

443-5467.

Finland: Minst 16 euro per år.

Sampo girokonto 800055-1125829.

Norge: Minst 145 norska kronor per år.

Den norske bank giro 0806 199 8277.

Medarbetare

Styrelseordförande: Géza Mólnár

Redaktion: Tommy Hansson och C G Holm

Övriga medarbetare: Benny H.V. Andersson, Karl-Göran Bottwyk, Bertil Häggman, Bertil Lindblom, David Stavenheim och Marek Zyto samt Christer Arkefors i Italien, Peter Hartvig i Danmark, Bertil Wedin i Mellersta Östern, Allan C. Brownfeld i USA och Rune Westin i Australien.

Annonser

Johannes Dirfeldt 0523-500 05

Presslagd 2002-08-12
Sävsjö Grafiska, Älmhult 2002

Valdagen den 15 september ger svenska folket chansen att säga ifrån. Men är medvetenheten tillräcklig för att vi ska få en högkvalitativ valdebatt och ett valutslag som svarar mot djup eftertanke hos valmanskåren? Vet väljarna över huvud taget om att de i höstens val ska ta ställning till vilande grundlagsförslag som överför en stor del av den politiska makten från Stockholm till Bryssel? Och vem erbjuder ett alternativ för den som tycker annorlunda (läs mer om detta i notisen "Grundlagen och valet" på sidan 11).

CONTRA-NYTT

Lediga platser

Contra kan just nu erbjuda Dig följande stimulerande arbetsuppgifter:

Webb-redaktör, med tekniskt ansvar för Contras webb-sajt

Infomaster, med ansvar för innehållet på Contras hemsida

Redaktör, med uppgift att skriva artiklar i Contra, genomföra intervjuer etc

Redigerare, med ansvar för redigeringen av tidskriften Contra

Aministratör, med uppgift att sköta den tekniska administrationen av tidskriftsproduktionen

Arkivansvarig, med uppgift att sköta Contras bibliotek och arkiv

Förlagsredaktör, med uppgift att svara för bokproduktion

Säljare, med uppgift att sälja nya prenumerationer och böcker

Marknadsförare, med uppgift att svara för marknadsföringen av Contra

Event-ansvarig, med ansvar för demonstrationer, möten med mera

Vi kan lova ett mycket stimulerande arbete med obegränsade arbetsuppgifter! En förutsättning för att Du ska kunna anta utmaningen att jobba åt Contra är att Du har Din försörjning på annat håll. För vi kan tyvärr inte betala någon lön (annat än viss provision till den som åtar sig säljarbete).

Hör av Dig till Contras redaktion på e-post redaktionen@contra.nu för en framtid i frihetens tjänst!

Ondskans imperier

heter en ny bok av Contras ansvarige utgivare Tommy Hansson. Den behandlar tre totalitära ideologier och de frestelser de utgjort för mänskligheten. Tommy Hansson presenterar och analyserar den tyska "wilhelmismen", kommunismen och nationalsocialismen.

Boken kommer att finnas tillgänglig i höst och presenteras mer utförligt i nästa nummer av Contra.

Contras valspecial

När det återstår mindre än en månad till riksdagsvalet den 15 september tycks utsikterna för en borgerlig regering tämligen avlägsna, även om osvuret är bäst. Göran Persson och socialdemo-

kraterna kan känna sig rätt säkra på en ny fyraårsperiod vid makten. Och det beror mindre på egen förträfflighet än på borgerlighetens tillkortakommanden. Politikerveckan i Almedalen i juli

gav, trots ett allmänt hållet gemensamt borgerligt dokument, inte mycket hopp för icke-socialistiskt disponerade väljare. Tvärtom fick nog uttrycket "borgerlig vänster" många att rysa.

Persson gladast – men räcker det?

Artikeln har sammanställts av Contras redaktion

☆☆☆ Ingen rättvis människa torde kunna förneka, att samtliga fyra borgerliga partiledare – moderaten Bo Lundgren, kristdemokraten Alf Svensson, centerpartisten Maud Olofsson och folkpartisten Lars Leijonborg – är hedervärda människor och dugliga politiker. De är seriösa och trevliga, goda familjefäder respektive -moder och har ibland vettiga saker att säga. I Almedalen log de vackert tillsammans inför kamerorna. Ändå tycks de i skrivande stund inte vara i närheten av att kunna erbjuda landets väljare ett borgerligt regeringsalternativ och ännu längre ifrån att kunna hota socialdemokraternas maktinnehav, och detta alldeles oavsett om Miljöpartiet kommer in i riksdagen eller ej.

Vad beror detta på? Det skall vi försöka reda ut här!

Lundgren saknar karisma

Hur trevliga och duktiga Lundgren, Svensson, Olofsson och Leijonborg än är så är det en gammal sanning, att allmän trevlighet och välvilja inte räcker till för att skapa en politisk ledare. Det behövs något mera, nämligen detta svårdefinierade som heter personlig karisma. Dessutom krävs att ledaren ifråga har en viktig sakfråga att torgföra. Det är inte många svenska politiska regeringschefer som haft karisma – såvitt vi förstår bara dessa sex i modern tid: Arvid Lindman, Hjalmar Branting, Per Albin Hansson, Olof Palme, Thorbjörn Fälldin och Göran Persson. Fyra socialdemokratiska och två borgerliga politiker. Det brukar heta att personlig karisma, det är något man antingen har eller saknar –

"Valspecialen" omfattar:

Översiktlig artikel: sidan 3–5

Mona Sahlin som Jungfru Maria: sidan 5

Här kommer Alf Svensson: sidorna 6–7

Politiskt korrekt ordlista: sidorna 8–9

man kan inte tillägna sig den. Det är ett diskutabelt axiom, ty Göran Persson verkar vara en politiker som faktiskt blivit karismatisk utan att ha varit det från början. Det beror möjligen till en del på att han lärt sig skratta så fort en kamera kommer i närheten. Persson för desslikes en mindre konfrontationsinriktad politik än tidigare

Olof Palme och Ingvar Carlsson och har en i stort vettigare utrikespolitik, särskilt avseende Mellanöstern.

Några bedömare kanske skulle vilja rangera moderaten Carl Bildt och eventuellt också liberalen Nils Edén bland de karismatiska svenska regeringsbildarna. Förvisso är också Bildt betydligt mer karismatisk än sin efterträdare Bo Lundgren, men det säger nu inte så mycket. Bildt levde högt på sin intelligens och något studentkosa slagfärdighet, men karismatisk – knappast. Så blev han också bara statsminister under en mandatperiod, varefter han tröttnade på svensk politik och beslöt sig söka lyckan internationellt. Något som säkert gav Bildt en intressantare

och mer givande tillvaro men lämnade borgerligheten utan naturlig ledare. Och säga vad man vill om Nils Edén, i maktkampen med Hjalmar Branting kom han till korta.

Moderata Samlingspartiet är större än de övriga tre borgerliga partierna är tillsammans med 20–25 procent av rösterna i ryggen. Ändå nämns inte moderatledaren och skattepolitikern Bo Lundgren som ett självklart statsministerämne i spetsen för ett borgerligt regeringsalternativ. Varför? Svaret blir som ovan: Lundgren saknar personlig karisma. Det har föranlett vissa observatörer, bland dem den konservativa studentföreningen Heimdal i Uppsala, att förespråka mångårige kd-ledaren Alf Svensson som statsministerkandidat. Att det höjs konservativa röster för Alf Svensson är inte överraskande, eftersom kristdemokraterna är det parti i svensk politik som kommer närmast att kallas "konservativt" med sin uppslutning bakom traditionella familjenormer och kritik av homooptioner. Att Svensson själv är ganska "het på gröten" är tämligen uppenbart.

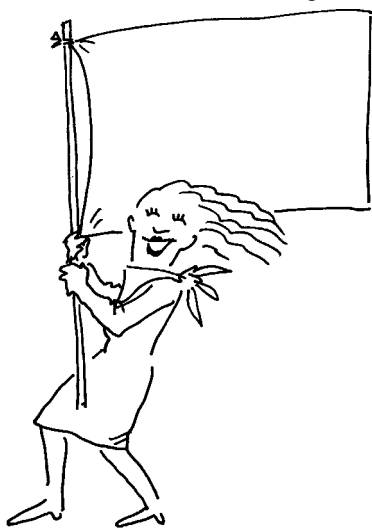
Men vad har egentligen Alf Svensson att komma med, fränsett sin behagliga basröst och personliga präktighet? Inte särskilt mycket. Kristdemokraterna har under åren i riksdagen fjärrat sig från sin gamla identitet som de frireligiösa parti *par préférence*, vilket nog varit nödvändigt för att attrahera allmänborgerliga och kanske till och med socialdemokratiskt inriktade väljare. Samtidigt har kd dock blivit alltmer utslätat och backat när det gäller tidigare hjärtefrågor som abortmotstånd och kritik av den homosexuella livsstilen. Denna urvattning av partiets identitet tycks ha uppmärksamats av partiledningen, då kd under månaderna närmast före valet profilerat sig i mer konservativ riktning.

Inte heller när det gäller sakfrågorna har dagens borgerliga partier mycket att erbjuda. Naturligtvis är lägre skatter – inklusive fastighetsskatt – ett krav som borde ligga alla partibildningar med anspråk på att vilja kallas icke-socialistiska varmt om hjärtat, och visst är främst moderaterna för lägre skatter. Väljarna vet dock vid det här laget att borgerliga regeringar väl vid makten brukar glömma tidigare prat om lägre skatter. Skattefrågan saknar därför i nuläget den elektrifierande effekt, som en viktig sakfråga bör ha för att kunna fungera som röstmagnet. En klassisk sådan fråga var kärnkraften, som fördes fram av centern med stor kraft i början på 1970-talet och som ledde till den borgerliga valsegern 1976; den andra tunga faktorn bakom utgången av 1976 års val var naturligtvis skattedebatten, men den hade inte levandegjorts av de borgerliga partierna utan av författarinnan Astrid Lindgren med sin moderna saga om Pomperipossa.

Centern av årgång 2002 befinner sig ljusår från partiets ställning i svensk politik på 1970-talet, och Maud Olofssons försök att lyfta fram "ohälsan" som den största valfrågan övertygar knappast. Det blir dessutom patetiskt då Olofsson pratar om "en borgerlig vänster" som ett regeringsalternativ: den borgerliga vänstern, i realiteten bestående av centern och Folkpartiet, kan förväntas få omkring tolv procent av rösterna i riksdagsvalet, att jämföra med moderaternas och kristdemokraternas troliga dryga 30 procent.

Fylleskandalernas Schyman

En betydande del av de borgerliga partiernas dilemma ligger i att de har en tendens att vara alltför ängsligt politiskt korrekta för att kunna framstå som något kraftfullt

politiskt alternativ till socialdemokraterna och, bör tilläggas, Vänsterpartiet under Gudrun Schymans ledning (Miljöpartiet med dess kretsande kring fyraprocentstrecktet kan vi i stort avskriva i sammanhanget); Schyman är en av få svenska politiker i dag som besitter någon form av karisma, och det tycks heller inte spela någon roll hur många fylle- och andra skandaler hon råkar in i. Varje skandal tycks i själva verket göra Gudrun Schyman starkare!

Ett sorgligt exempel på politisk korrekthet är Lars Leijonborgs velande inför det i tiden liggande kravet på adoptionsrätt för homosexuella, där han trots personligt motstånd mot detta krav aldrig vågat stå för sin åsikt. (När det däremot gällde att i TV berätta om han rakade pungen eller inte var det inga problem med talförheten). Leijonborg har, precis som övriga borgerliga partiledarkolleger, böjt sig inför det politiskt korrekta, icke minst därför att det finns starka strömningar i de överlag vänsterinriktade ungdomsförbunden för att vara så tillmötesgående gentemot den mäktiga homosexlobbyn som möjligt och för att tillåta obegränsad invandring. Moderata ungdomsförbundets (MUF) mest radikala element driver närmast en anarkistisk linje i invandrarfrågan.

Inte heller har något borgerligt parti på allvar vågat ta sig an uppgiften att ifrågasätta miljövänsterns strupgrepp på debatten, där det i alla tonarter tjasas om den så kallade växthuseffekten och klimatförändringar trots att handfasta bevis för att dessa fenomen skulle vara orsakade av människohand saknas. Att Centerpartiet, som tagit grön miljöpolitik på entreprenad, skulle avvika från den hallstämplade modellen är naturligtvis inte att vänta. Men de övriga borde vara mera på bettet och exempelvis göra en kraftfull manifestation för kärnkraftens utbyggnad, inte bara långsamma avveckling eller bevarande.

Contra informerade i nummer 2/2001 om den danske forskaren Bjørn Lomborgs bok som visade, att tillståndet för världens miljö är gott och att miljöknäppisarnas argument mestadels bygger på desinformation. De borgerliga partierna borde omgående göra Lomborg, vars ursprungligen danska studie *Verdens sande tilstand* nu också skakat om den internationella miljövänstern i sin engelska version *The Skeptical Environmentalist*, till sin miljöpolitiska rådgivare!

Ian på skam

Om det nu inte finns så stort hopp inom de traditionella borgerliga partierna, finns det andra alternativ för den icke-socialistiske/borgerlige väljaren? Frågan är berättigad men måste tyvärr besvaras nekande. Några gamla nydemokrater skall enligt uppgift göra ett försök att komma in i riksdagen och kanske också andra politiska församlingar i höstens val, men utsikterna är lika med noll. NyDs gamla paradfråga, en mindre liberal invandrings- och flyktingpolitik, har numera lagts beslag på av socialdemokratin – skatte- och regleringspolitiken är väl däremot närmast en moderat fråga. Dock, NyD modell 02 saknar en röstmagnet av Ian Wachtmeisters dignitet.

Fallet Ny demokrati är för övrigt tragiskt. Ian Wachtmeisters och Bert Karlssons skapelse gjorde stor succé genom att ta sig in i riksdagen 1991. Efter bara något år föll dock partiet ihop som ett korthus, dels beroende på de många interna motståndningarna, dels beroende på att Ian Wachtmeister vägrade lysna på andra röster än sin egen och dessutom tröttnade efter bara ett par år i hetluften. Harriet Colliander och Bert Karlsson försökte därpå omvandla NyD till ännu ett tråkigt mittenparti, vilket bara kunde sluta i katastrof. Sedan var det inte mycket den intellektuellt lättviktiga Vivianne Franzén kunde göra för att bättra på aktierna. Wachtmeisters Det nya partiet, som ställde upp i valet 1998, var chanslöst redan från början: dels ignorades det av media, dels blev det utsatt för våldsamma mötestörningar från avgrundsvänstern, vilket varken media eller polis med få undantag brydde sig om.

Ian Wachtmeister hade en gång förut-

sättningar att bli en svensk Carl I. Hagen, norra Europas genom åren förmodligen framgångsrikaste ledare bland partier tillhörande den demokratiska högern, men han kom de flesta förhoppningar på skam.

Sverigedemokraterna (SD) har rönt icke ringa uppmärksamhet i press, böcker och övriga massmedia och mestadels avfärdats som ett extremt högerparti. Det finns i och för sig ingen anledning att ansluta sig till *Expos* och *Expressens* djävulsmålning, men därmed är inte sagt att SD skulle vara något reellt alternativ för den icke-socialistiskt disponerade väljaren. Partiet är för det första uttalat nationalistiskt, och det är minst sagt tveksamt om nationalism kan anses vara något gångbart politiskt alternativ. Sund patriotism är en sak – renodlad nationalism, som lätt urartar i naziliknande överdrifter, en helt annan och betänkligare.

Ett av de starkaste skälen att inte rösta på Sverigedemokraterna är partiets regleringsglada miljöpolitik, som snarast står till vänster om Miljö- och Vänsterpartiernas.

Nationaldemokraterna, som brutit sig ur Sverigedemokraterna och är ännu mer nationalistiska än dessa, finns det ännu mindre anledning att rösta på, särskilt om man läser deras partiprogram och konstaterar att det är ett uttalat (national)-socialistiskt parti, så här heter det i partiets principprogram: "Staten skall genom tullar och skattelättnader stödja näringar som riskerar att försvinna från Sverige. Företag

i Sverige ska i största möjliga mån vara svenskägda. Samhället måste ha kontroll över för folket viktiga näringar, såsom bank- och försäkringsväsende, tele- och andra kommunikationer". Bör tilläggas att nästan samma formulering fanns i Sverigedemokraternas partiprogram fram till nyåret 1999.

Nu finns det möjligen ytterligare ett tänkbart alternativ att välja för den som tröttnat på den traditionella borgerligheten, i varje fall om vederbörande råkar vara bosatt i Norrbotten, och det är Lars Törnman Norrbottensparti. Kommunalförbundet Törnman är en före detta fackföreningsbas för gruvarbetarna i Kiruna som för några år sedan bröt sig ur socialdemokratin och bildade Kirunapartiet, vilket sensationellt nog fick drygt 30 procent av rösterna och en stor representation i fullmäktige.

Törnman och Norrbottenspartiet tar sig in i riksdagen om man får 19 000 röster i Norrbottens län. Lars Törnman är en färgstark politiker med stor integritet som säkert kommer att "röra om" ordentligt i den så kallade grytan om han skulle få chansen i riksdagen. I början på 1990-talet gick han hårt åt statsminister Göran Persson för dennes bankettuttalanden om att "stabilitet" (hellre än demokrati) var viktigt i det röda Kina. Om man nu har bestämt sig för att proteströsta kan Lars Törnman Norrbottensparti vara ett inte oävet, låt vara inte direkt borgerligt, alternativ. En viktig upplysning är dock att en röst på

Törnman utanför Norrbotten är i praktiken verkningslös.

För den mer liberalt sinnade finns "Den fria listan" som är en samling av knarkliberaler och ekonomiskt renläriga liberaler. "Listan" är onekligen en frisk och ny fläkt, i Ian Wachtmeisters anda, men utan hans karisma och organisatoriska talang.

Sverige kommer inte att få en borgerlig regering förrän vi får en borgerlig partiledare (gärna flera) utrustad med någon form av karisma i kombination med en elektrifierande sakfråga att hänga upp oppositionen mot socialdemokratin och dess vänsterstöd på. Med andra ord: en svensk Carl I. Hagen och en fråga av ungefär samma dignitet som kärnkraften 1976. I årets val har intet av detta varit förhanden.

Nu finns det en alternativ möjlighet för ett eller ett par borgerliga partier att komma med i en regering efter valet i september, och det är att bilda en koalitionsregering tillsammans med sossarna. En sådan lösning är det väl tveksamt om ett borgerligt parti med självbevarelsedrift vågar medverka till, men möjligt är förstås att talet om "en borgerlig vänster" kan tolkas som en trevare från Maud Olofsson eller Lars Leijonborg – eller båda – till (s)-partiet.

Till sist. Kanske är det så enkelt att valet den 15 september avgörs genom att "Den som är gladast vinner", som Göran Skytte skrev i en krönika i *Svenska Dagbladet* den 13/6. Och gladast – det brukar ju vår fryntlige statsminister vara. I alla fall så länge det finns en kamera i närheten. ✍

Mona Sahlin – socialdemokratisk "Jungfru Maria"

★ Mona Sahlin är den socialdemokratiska regeringens politiskt korrektaste ledamot och särskilde emissarie gentemot nyckelgrupper av typ invandrare och homosexuella. Det tycks inte finnas några gränser för hur varmt medkännande, tolerant, ja gränslöst *mänsklig* Mona Sahlin är; då får man förlåta henne för att ha köpt en Toblerone för skattepengar eller för att ha strimlat parkeringsböteslappar i pappersförstöraren.

Fru Sahlin är säkert mäktigt populär på sina håll, men hon går inte hem hos alla. Vi citerar exempelvis ur en betraktelse av Stig Claesson i *Svenska Dagbladet* den 13/6:

"Jag har så smått börjat förstå att Mona Sahlin, som nog har svenska anor både på fädernet och mödernet sedan salig Birger Jarls dagar, nu beslutat sig

för att ägna sig åt att bli eller förbli invandrarnas eller de så kallade nysvenskarnas Moder Teresa. Eller varför

inte en Jungfru Maria. Mona Sahlin är obefläckad av det vi andra svenskar och invandrare tyngs av, och det är fördomar...

"I sin enorma godhet har Mona Sahlin bestämt att man inte får kalla en spade för en spade. En fähund med invandrabakgrund får man alltså inte, om man inte vill bli dragen inför domstol, skälla ut. Utan att inse det är Mona Sahlin den som diskriminerar. Varför ska bara vi som ser ut som äkta svenskar få behålla rätten att få skällning?...

"Det är en mänsklig rättighet att få lära sig veta hut. Vi alla, med undantag av sagda Sahlin, som släpar på fördommar av alla de slag vill så länge vi kan få behålla rätten att bli förbannade på varann, och det ska inte spela någon som helst roll på vilket språk man blir utskäld. Vi tål det. Den ljumma mänsklighet Mona Sahlin sprider tål vi inte. Nej så ta mig fan!" ✍

Präktig kristdemokrat med basröst

Alf Svensson kommer troligen att visa sig bli den bästa statsminister Sverige aldrig fick. Å ena sidan upplevs han av många vara det mest tilltalande alternativet som svensk statsminister. Å andra sidan är han ledare för ett parti som i bästa fall kan få något över tio procent av rösterna i riksdagsvalet. Säg vad man vill om Alf – han har med sin envetna kamp för kristdemokratin präglat svensk politik under tre decennier.

Nästa år firar Alf Svensson, om han lever, har hälsan och blir omvald, 30-årsjubileum som svensk partiledare. Det är naturligtvis svenskt rekord. Det var den 20 januari 1973 som Alf av Kristen demokratisk samlings riksting valdes att efterträda Birger Ekstedt, som avlidit bara litet över 50 år gammal sommaren 1972. Alf Svensson hade visserligen förordats av Ekstedt som sin efterträdare och hade även partigrundaren Lewi Pethrus stöd, men valet var ingen självklarhet och föregicks av flera timmars debatt. En framträdande partimedlem, tandläkare Holger Lindberg, tillhörde dem som ansåg att 34-åriga Svensson var alltför ung och vänstervriden; Lindberg hade haft kurage nog att gå emot den ”politiskt korrekta” hållningen i Vietnamfrågan, något som Svensson inte förmådde.

Kristdemokraterna, eller KDS som partiet tidigare alltid benämndes efter förkortningen för Kristen demokratisk samling, bildades av pingspastorn Lewi Pethrus 1964. ”KDS började som en motståndsrörelse”, skriver Alf Svensson (sidan 32) i sin memoarbok *Här kommer Alf Svensson. Minnen* (Albert Bonniers förlag, Stockholm 2001, 288 sidor), och mycket ligger säkert i det. KDS kan sägas ha varit en reaktion mot de upplösningstendenser som till följd av den begynnande vänstervågens utbredning grep omkring sig på många olika samhällsplan. Det var en tid när familj, kristendom och sexuell avhållsamhet angreps från kultursidor och politiska taburetter och där allahanda droger spreds. KDS hade från be-

Josua och Moses. Eller hur man nu skall likna Alf Svensson (t.v.) och Lewi Pethrus, anförare för respektive grundare av KDS, numera Kristdemokraterna (Bild ur Här kommer Alf Svensson)

gynnelsen en dedicerat frireligiös prägel och kom tidigt, främst av motståndarna, att förknippas med hallelujarop och tungomålstalande. De första sakfrågorna av rang blev kristendomsämnets bevarande i skolorna och motstånd mot fri abort.

Till Albanien

Alf Svensson kom med i partiet från början, främst beroende på att hans far, predikanten Robert Svensson, sedan många år var bekant med Lewi Pethrus. Alf hade frågat sig varför det inte fanns något kristdemokratiskt parti i Sverige trots att så var fallet i exempelvis Norge, Västtyskland och Italien. KDS grundande ställde till med oro inom den etablerade partipolitiken. Från vänster kom kritik om skenhelighet och gudsnådelighet, från höger talades det och kom att talas i många år om att ”en röst på KDS är en bortkastad röst”, eftersom partiet i val efter val blott förmådde skrapa ihop någon eller några procent av rösterna. Borgerliga bedömare talade rentav därför om KDS som en samhällsfara då partiet sades omöjliggöra, eller åtminstone kraftigt försvåra, en borgerlig regeringsbildning.

1966 bildades Kristen demokratisk ungdom (KDU) och Alf Svensson, som fortfa-

rande var under de 30, engagerade sig från begynnelsen. Ofta ställde KDU upp i debatter med den då i olika sammanhang kraftigt representerade och alltid högröstade extremvänstern. ”Vänstergupperingarna framhöll alltid kapitalismens förbannelse och elände”, skriver Svensson (sidan 43). ”I Nordkorea, Albanien och i Kina hade man däremot nått ett tillstånd som var mer än eftersträvarvärt. Där levde man i en nästan paradisk tillvaro.” Alf Svensson bestämde sig för att ta reda på hur det egentligen förhöll sig med de ”mönsterländer” som vänstern brukade hänvisa till. Nordkorea och Kina tyckte han låg för långt bort, ”men jag tänkte att det väl ändå måste gå att ta sig till Albanien”. Så den drygt 30-åriga kristdemokraten Alf Svensson reste 1970 till Enver Hoxhas ”drömland” Albanien.

De vänsterinriktade svenska debattproffs som ofta var utrustade med böljande hår och kraftiga skägg tvingades, om de ville komma in i Albanien, först kapa hårväxten och lämna de fransiga jeansen hemma. Svensson häpnade över hur beredvilliga vänsterresenärerna var att efterkomma myndigheternas krav. ”Men de där dagarna i Albanien impregnerade mig mer mot kommunism och fundamentalism i

alla dess former än vad jag kanske ens själv begrep”, skriver Svensson (sidan 44) och nämner ett besök vid trikåfabriken Mao Tse-tung (detta var före Albanians brytning med röda Kina) som särskilt avskräckande. Vid fabriken rådde skoningslös konkurrens och produktionshets, alltså förhållanden stick i stäv mot de ideal som vänsterdebattörerna hyllade hemma i Sverige.

Ensam i kammaren

Alf Svensson har en gedigen bakgrund som politiker i de mest lokala sammanhang med början hemma i Gränna, som då var en självständig kommun. KDS fick tre mandat i kommunalvalet 1966. När Svensson invaldes som suppleant i drätselkammaren försökte en nyinflyttad direktör som var folkpartist häckla Svensson för hans partitillhörighet och sa: ”Du Svensson, kristendomen må väl vara bra, men hur ser ett kristet reningsverk ut?” Svensson bevisade dock redan här sin slagfärdighet och svarade: ”Ja, det ska jag omedelbart tala om för Er om Ni först berättar hur ett liberalt reningsverk ser ut, om det är ett sådant som släpper igenom lite av varje.” (sidan 49)

Till slut tvingades de kommunalpolitiska bröderna och systrarna i Gränna erkänna Alf Svensson som en kompetent och antagligen ganska trivsamt kollega. 1973, alltså samma år han valdes till KDS-ledare, invaldes Svensson också i Jönköpings läns landsting där han fick inblick i frågor han sedan som rikspolitiker kom att prioritera. Några av de slutsatser han som sjukvårdspolitiker kommit att dra, skriver han, är att geriatrik och psykiatri är två eftersatta områden i vårt land. ”Något slags materialistisk, klinisk och teknologisk inställning har fått oss att betrakta människan som en maskin som kan repareras och fixas till.” (sidan 59)

Det dröjde länge innan Alf Svensson och hans parti kom in i Sveriges riksdag, närmare bestämt ända till 1985. Då hade många stormar blåst kring partiet och många tjuvnyp utdelats från både höger och vänster. Massmedia hade ofta visat sin förkärlek när det gällde att vilja ”sätta dit” KDSarna eller få dessa att framstå i mindre förmånliga dager. Hösten 1984 lyckades KDS- och centerledningarna komma överens om valteknisk samverkan partierna emellan, och Thorbjörn Fälldin och Alf Svensson överlade bland annat hemma hos den sistnämnda i Gränna. Center-

ledaren kom med tändpipa och antirökaren Svensson tvingades i en hast plocka fram något som åtminstone liknade en askkopp...

”Han är den ende som rökt i vårt hem”, erkänner Svensson (sidan 145).

Inte alla i centerledningen var förtjusta över partisamarbetet, men för Alf Svensson resulterade det i att han den 30 september 1985 fick inta bänk 114 i riksdagskammaren. ”Det kändes förfärligt att vara den enda från mitt parti i riksdagen”, tillstår Alf (sidan 151). Han kände sig ”okunnig, ovälkommen och fruktansvärt ensam” och fick spela en rad roller samtidigt.

Tog emot Dalai lama

Alf Svensson och Thorbjörn Fälldin kom tydligen mycket väl överens, men då Fälldin lämnade partiledarposten fanns det inget som kunde rädda samarbetet mellan centern och KDSarna. De senare försökte med en rad nya grepp – bland annat engagerandes kändisar såsom Eva Rydberg och Björn Gillberg – i syfte att bita sig fast i rikspolitiken men det gick trögt. Bilden av partiet som splittrare inom borgerligheten levde kvar. Ända till valet den 15 september 1991, då Kristdemokraterna (jämför Ny demokrati) landade i riksdagen med 7,1 procent av rösterna och dessutom blev representerat i en mängd kommuner och landsting över hela landet. Idén om en svensk kristdemokrati hade funnit sin tid. Bland framträdande kristdemokratiska riksdagspolitiker kan nämnas Jerzy Einhorn, Anders Andersson, Rolf Åbjörns-son, Mats Odell och Inger Davidsson, de båda senare jämte Alf Svensson statsråd i den borgerliga fyrtipartiregeringen 1991–94 med mottot ”Ny start för Sverige”.

Svensson blev enligt egen önskan biståndsminister. ”Det tedde sig naturligt för mig”, klagar Svensson i sin minnesbok (sidan 192). ”Jag hade vuxit upp och tagit intryck av hängivna människors engagemang för fattiga medmänniskor i u-land.” Det nya statsrådet kunde även titulera sig människorättsminister och biträdande utrikesminister. Om de många starkt vänster- vridna medarbetarna inom UD skriver Svensson så (sidan 194): ”En del borgerliga politiker och opinionsbildare hade svårt för folket på Utrikesdepartementets avdelning för internationellt utvecklings-samarbete (UD U). Det påstods att många höll fast vid 60-talets vänsteridéer. Det var nog sant. Men de var idealister, ivriga humanister, som inte fastnat i byråkratins

fällor och passivitet. Jag stortrivdes i gemenskapen.”

Sistnämnda uppfattningen är väl tänkt att demonstrera Svenssons tolerans och varma humanism men ger också en bild av ganska långt gången naivitet. Ty bakom vänsteridealismen och ”humanismen” hos visst UD-folk fanns ofta nog en ideologisk hänsynslöshet och tjockskallighet som är minst av allt konstruktiv, och som bland annat yttrade sig i en visst stöd till diktatorer av typ Fidel Castro (Kuba) och Daniel Ortega (Nicaragua) och en strävan att tona ned eller rentav ursäkra kommunistisk folkmordspolitik i länder som Kambodja, Vietnam och Etiopien.

Till Alf Svenssons heder skall sägas att han vid Tibets exilledare Dalai lamas besök i Sverige 1991 insisterade på att träffa denne personligen i regeringskansliet i Rosenbad, detta trots att försiktiga röster som var livrädda för att stöta sig med Kommunistkina helst ville att Dalai skulle tas emot av en statssekreterare och inte en minister samt också utanför regeringskansliet. Det framgår vidare av Svenssons framställning att Israel har en särskild plats i hans hjärta, ett land han besökte som biståndsminister 1993.

Talarpriset

Alf Svenssons minnesbok *Här kommer Alf Svensson* erbjuder några timmars intressant läsning om ett viktigt svenskt politikerliv. Såvitt kan bedömas skriver Alf Svensson ungefär som han talar, och det är inte fy skam: Alf Svensson tilldelades hösten 1996 Talarpriset ”För en politisk talekonst fylld av klarhet, kraft och mänsklig värme”, som motiveringen löd. Ändå är det väl inga sensationella uppgifter eller avslöjanden som kommer fram, vilket nog ej heller var meningen. Läsaren kommer inte Alf riktigt in på livet.

Alf Svensson skulle säkerligen bli en utmärkt statsminister, men som den antagliga röstfördelningen i skrivande stund ter sig är det i varje fall inte troligt att det blir som en följd av valresultatet 2002. Dessutom är det öppet för tvivel om ett parti med Kristdemokraternas nuvarande väljarstöd med övertygande sakskaal kan göra anspråk på statsministerposten i en eventuell borgerlig fyrtipartiregering. Det låter sig därför sägas att Alf Svensson är den bästa statsminister Sverige aldrig fick. Mänskligt att döma, kanske det är bäst att tillägga.

Tommy Hansson

VÄGLEDNING INFÖR VALET: CONTRAS POLITISKT KORREKTA ORDLISTA!

☆☆☆ Trött på all valretorik? Som vanligt har våra politiker överbjudit varandra i att utlova allehanda välsignelser efter valet. Ofta har vallöftena karaktären av politiskt korrekthet, det vill säga det är

de mest moderiktiga åsikterna som presenteras som dagsens sanning.

Contra hjälper dig med nedanstående lilla ordlista i politisk korrekthet att få en uppfattning om vad politikerna egentligen

menar när de säger en viss sak, kanske med särskild darr på stämman!

Ordlistan är naturligtvis också användbar i andra sammanhang än i samband med valet.

Abort: smärre gynekologiskt ingrepp; tabubelagt ämne inför valet.

Abortkritiker: bibelviftande, högerextrem fanatiker.

Alkoholpolitik: medel genom vilket alkoholbruk bör skuldbeläggas och försvåras.

Antifascism/-nazism: aktivism i syfte att komma åt "högern".

Antikommunism: onödig kvarleva från det kalla kriget.

Barn: vuxna i miniatyr som "måste få vara med och bestämma".

Barnfamilj: entitet bestående av x antal vuxna och barn som skall "värnas", i alla fall just före valet.

Borgerlig vänster: den acceptabla formen av borgerlighet.

Contra: farligt gäng västdemokrater (alltså högerextremister), vars åsikter inte får "legitimeras" genom att man släpper in dem i debatten (ty tänk om det skulle visa sig att de har rätt!).

Daghem ("dagis"): förvaringsplats för offentligt anställda kvinnor, institution som är särskilt värnbar inför val; se i övrigt under "skola" nedan.

Danmark: tidigare småmysigt grannland, numera vidrigt rasistland.

Debatt: offentligt utbyte av progressiva åsikter; andra tillåts i undantagsfall för att visa vilka hemiska åsikter som faktiskt finns i folkdjupet.

Demokrati, demokratiskt: allt som är bra.

De svaga (eventuellt med tillägget "i samhället"): lagom luddigt definierad, värnbar gruppering att använda som murbräcka mot "högern", som sägs "förtrycka" d.s.i.s.

Diktatur, diktatoriskt: samhälle som styrs av högerregim (och eftersom d. per definition är högerstyrd så bör även till synes vänsterinriktad d. anges stå till höger).

Djur: en sorts hedersmänniskor vilkas rättigheter skall "värnas", i alla fall just före valet; vissa kan eventuellt dödas och ätas upp, men bara om inte personer ur nästa kategori ser det.

Djurrättsterrorister: välmenande aktivister, vilkas röster det är trevligt att ha.

Dödsstraff: avskryvd straffform med George W. Bush som chefsbödel (i USA); inte mycket att bry sig om (i Kina, Saudiarabien, Iran med flera länder).

Europeiska unionen (EU): bra, så länge den används som frontorganisation för progressiv politik och/eller i syfte att motverka den amerikanska Bush-regeringen; dålig, om man fattar icke progressiva beslut och/eller går Bushs USA till mötes.

Familj: otidsenlig institution som på sikt bör avskaffas, icke minst därför att den diskriminerar homosexuella; kan dock

Bör helst avskaffas.

accepteras med förstaveln barn- (se ovan).

Fascism/nazism: Ondska.

Feminism: ideologi som förklarar varför kvinnor är och bör vara överlägsna männen.

Fri företagsamhet: näringsaktivitet som kan accepteras om företagaren exemp-

lariskt betalar höga skatter samt är kvinna, homosexuell eller handikappad (helst allt detta på en gång).

Frihet: diskutabel form av nyliberalism.

Friskola: rysanssvärd institution för fundamentalistisk religiös indoktrinering, genom vilken oskyldiga barn och ungdomar tvingas lära sig riktiga kunskaper, folkvett, tvätta sig, klippa sig och klä sig snyggt, lyda föräldrar och lärare, lära sig att familjen är en vällovlig institution samt bli medvetna om att sexuell avhållsamhet är att rekommendera före och utom äkten-skapet.

Försvaret: ursprungligen en krigshetsande, patriarkalisk och manschauvinistisk institution som tar pengar från vård, omsorg och skola och som lär våra ungdomar att döda; kan dock tolereras om det används som laboratorium för feministiska och sociala experiment; tabubelagt ämne inför valet.

Hedersmord: vidrigt uttryck för patriarkaliska värderingar, men OBS! får ej användas i syfte att kritisera mångkulturalismen även om det bara är invandrare från främmande kulturer som begår dem.

Homofobi: all kritik mot homosexualitet.

Höger: dåligt, ondskefullt.

Högerextremism: högre potens av dåligt, ondskefullt; kritik av progressiva åsikter.

Indoktrinering: inläring av icke-progressivt kunskapsmaterial; skolning i ondska.

Invandrare: goda människor.

Invandring: berikande influenser utifrån som ej får kritiseras; tabubelagt ämne inför valet.

Invandringskritik: otillåten aktivitet som bara rasister, fascister/nazister, högerextremister ägnar sig åt.

Islam: lovvärd invandrarreligion vars företrädare man bör bygga så många moskéer åt som möjligt, givetvis för skattepengar.

Islamistiska terrorister: fattiga stackare som utsatts för västvärldens utsugning och ej får dömas alltför hårt.

Israel: aggressivt rasistisk (sionistisk) representant för västvärlden i Mellanöstern; kan tolereras om man inte envisas med att försvara sig.

Jämställdhet: sofistikerat sätt att säga alla begåvande personer jäms med fotknölar-na.

Kapitalism: se fri företagsamhet ovan.

Kalla kriget: onödigt historiskt skede som inleddes med "McCarthys häxjakt" på kommunister och vänsteranhängare och som upprätthölls genom USAs aggression; vanns av "duvorna".

Klotter: högtstående konstnärlig uttrycksform, såvida den inte leder till att mitt tåg blir försenat.

Kiosklitteratur: vämjelig smörja, om den inte fungerar som ett medel för Mankell, Guillou, Marklund, Myrdal och andra politiskt godkända författare att föra ut sitt budskap till massorna ty i så fall är den helt OK.

Kommunism: egendomsgemenskap; ideell vänsterideologi som tyvärr missbrukats av Stalin och Pol Pot.

Kondomer: sakralt hjälpmedel som löser alla problem relaterade till sexuellt umgänge inklusive AIDS och HIV; bör delas ut gratis till alla skolelever, helst även dagisbarn.

Konservatism: mildare form av rasism, fascism/nazism; högerextremism; kan dock godtas om den används som plattform för att kritisera kapitalismen eller för att göra upp räkningen med den "förlegade vänster-höger-skalan" eller om den förses med förstavelser "kultur".

Kuba: kanske inget himmelrike, dock pittoreskt socialistland med nostalgivärde för -68 års män och kvinnor.

Kultur: Skyddad verkstad för vänstern.

Kvinna: bättre slags människa.

Kvinnlig: bra; klok; mjuk.

Källsortering: Terapi för populasen.

Man: sämre slags människa.

Manlig: dålig; stupid; våldsam.

Miljöpolitik: regleringar och skattehöjningar i syfte att klämma åt storföretagare och industrin.

Moralisk: vänsterinriktad.

Mångkultur/mångkulturalism: berikande företeelse vilken löser praktiskt taget alla problem och som inte får kritiserats.

Nationalism: se under "invandringskritik" ovan.

Nyliberalism: mildare form av rasism, fascism/nazism; högerextremism.

Omoralisk: högerinriktad.

Omsorg: mjukare ord för sjukvård som låter varmt och gulligt i retoriken.

Omänsklig, omänsklighet: bra argument att ta till när andra tryter.

Pensionärer: besvärlig grupp människor som bara tycks bli fler och fler; dock särskilt värnbar inför val.

Polisen: egentligen semifascistiska stormtrupper som mördar utslagna i fylleceller

Polis och försvar – en i hög grad icke-korrekt kombination. (Foto: Tommy Hansson)

och bankar skiten ur ideella demonstranter; inför val måste dock alla partier med någon självbevarelsedrift vilja "stärka" p. eftersom väljarna envisas med att önska "lag och ordning".

Politisk korrekthet: propagandafloskel som hämtats från USA med enda syftet att brännmärka de progressiva krafterna.

Rasism: all kritik av invandrings- och flyktingpolitik.

Religion: förlegad livsuppfattning, vidskepelse; sätt att hålla människor i Tredje världen nere; acceptabel bara som inslag i mångkultur.

Rökning: otillåten verksamhet för andra än offentligt anställda kvinnor och djupsinniga filosofer med korrekta åsikter; sätt för storkapitalet att berika sig på "de svagas" bekostnad.

Sjukvård: offentlig s.: världens bästa – långa operationsköer och att städutrymmen och korridorer tas i anspråk för sängar i sjukhusen är bara härdande; privat s.: omänsklig, nyliberal råkapitalism.

Skola: institution för inläring av barn i progressiva åsikter för att dessa icke må pådyvlas föräldrars eventuellt religiösa

övertygelse och lära sig destruktiva vanor såsom att be bords- och aftonbön; social experimentverkstad och lämplig plats för gratis kondomutdelning.

Socialism: ideell godhet.

Socialliberalism: annat namn för socialdemokrati för människor med manschett-yrken och som gillar att klä sig i fluga.

Solidaritet: höga skatter; tolerans gentemot simulanter och dagdrivare.

Svenskar (etniska): sämre slags människor.

Svenska kyrkan: rättfärdighetsinstitut av mjukpolitisk karaktär, megafon för progressiva åsikter så länge man inte blandar in onödigt mycket religion.

Tolerans: godtagande av allting, såvida detta icke faller under negativa och destruktiva bregrepp såsom "höger", "rasism", "friskola", "homofobi" eller därmed jämförbart i denna ordlista.

Tredje världen: grupp länder som utsugs av västvärlden och vars invånare utan undantag är goda och därför värda en rejäl påse pengar (vilken dock för säkerhets skull bör förvaltas av makteliten).

Upplysning: inläring av progressivt kunskapsmaterial; skolning i godhet.

USA: under republikanskt styre, ett reaktionärt land som agerar världspolis och som älskar att förtrycka Tredje världens folk, exempelvis under täckmantel av typ "försvar för demokratin" eller "krig mot terrorismen"; under demokratiskt (särskilt Clinton-) styre, däremot, ett rätt OK land.

Valfrihet: omänsklig nyliberalism.

Varg: gulligt kramdjur med självklar rättighet att decimera boskapsägares kreatursbestånd.

Välfärd: höga skatter.

Vänster: bra; gott.

Västvärlden: dekadent grupp länder som blivit rik genom utsugning av Tredje världen.

Yttrandefrihet: grundlagsfäst rättighet som emellertid bara gäller progressiva medborgare på det att andra, "omänskliga" åsikter ej må "legitimeras" (se i övrigt under "debatt" ovan).

Ägande: omänsklig nyliberalism, sätt för de välbeställda att hålla de vanliga människorna nere (såvida det inte gäller de politiskt progressivas ä.).

En ny tid – nya doktriner

”It is fatal to enter any war without the will to win.”
Douglas MacArthur

”All warfare is based on deception.”
Sun Tzu

De islamiska extremisternas angrepp på de demokratiska samhällena i Väst skapar behov av ett strategiskt nytänkande. President George W. Bush har lanserat en doktrin med tidigare reaktioner på hot från terrorister.

Under det kalla kriget betraktades västlig interventionspolitik som höjden av dålig smak. I stället gällde den av vänstern uppfunna och propagerade ”kåsuparteorin”: Förenta Staterna och Sovjetunionen var lika dåliga. Varje försök från Förenta Staterna att föra en aktiv politik för frihet jämförades med Sovjetunionens ingripande i Ungern 1956 och Tjeckoslovakien 1968.

I verkligheten var marxismen-leninismen ett system som hotade frihet och demokrati. Efter segern över det nationalsozialistiska Tyskland hade ett nytt hot, kommunismen vuxit fram.

När Sovjetunionen kollapsade 1991 blev det tyst om ”kåsuparteorin”. I stället inledde vänstern en attack på vad man kallar ”amerikansk hegemoni”. Under 1990-talet blev USA på nytt ett hot, nu främst på grund av ställningen som enda supermakt, ”hypermakt”.

När Förenta Staterna angreps den 11 september 2001 av fanatiska muslimska terrorister började ett nytt hot mot civilisationen att avteckna sig på horisonten. Väst var på nytt angripen av en totalitär rörelse med anspråk på att ha svaret på alla sociala problem.

I början av juni 2002 höll president Bush ett tal till kadetterna vid West Point, det amerikanska försvarets officersskola. Vad han där i praktiken presenterade var en frihetsdoktrin. Förenta Staterna nöjer sig inte med att vara en frihetssymbol utan önskar försöka skydda och understödja

frihet i alla delar av världen som en unik modell för mänskligt framsteg. Men West Point-talet var viktigare än så. President George W. Bush förklarade att USA kommer inte att vänta på nästa angrepp, eller ens till dess att ett angrepp är nära förestående. USA kommer att gå i strid och avbryta fiendens planering om nödvändigt. En ny försvarsdoktrin verkar också växa fram.

En annan viktig punkt i talet var presidentens deklaration att ”Amerika har, och kommer att upprätthålla en militär styrka, som inte går att hota.” I realiteten betyder det att kommande supermakts-konfrontationer är otänkbara. I framtiden kommer USA inte att tillåta att landet blir en kugge i en multilateral maktbalans. Den existerande amerikanska militära övermakten har blivit en positiv del i utvecklingen mot en fredligare värld. Varje land som utmanar USA militärt kommer att ställas inför en ouppnåelig militär övermakt.

Viktigt är också att notera att president Bush avvisade tanken på ett amerikanskt imperium. Han underströk också att amerikansk politik inte bygger på upprättandet av en utopi. USA önskar för andra vad landet önskar för sig självt – skydd mot våld, frihet och förhoppningen om ett bättre liv. Den geopolitiska visionen i stormaktspolitiken under det tjugonde århundradet har nått en slutpunkt. Tysk, fransk, rysk och engelsk rivalitet som under det förra århundradet ledde till två världskrig och ett kallt krig, där Sovjetunionen försökte påtvinga andra nationer sitt sociala system, har ersatts av en ny politik, som garanteras av överlägsen amerikansk militär styrka.

Avskräckning och tillbakahållande fungerade under det kalla kriget, därför att Moskva visste att ett militärt angrepp skulle leda till katastrof för angriparna. Men dessa doktriner fungerar inte längre ensamma. De som företräder fanatiska muslimska teorier om ett heligt krig struntar i om deras samhällen krossas. De fundamentalistiska terroristerna fruktar inte att dö, de välkomnar tvärtom martyrskap.

Under det kalla kriget var rustningskon-

troll viktig. USA strävade med sina europeiska partners efter att reducera antalet kärnvapen och interkontinentala missiler. Nu kan man inte lita på Saddam Hussein och andra diktatorer när de undertecknar fördrag.

Demokratier gick i krig med stark motvilja och bara om de själva angripits. Nu är situationen en helt annan. Det går inte längre för USA och andra stater att vänta på angrepp med massförstörelsevapen.

Den nya försvarsdoktrinen innebär att till avskräckning och tillbakahållande kommer sannolikt att läggas ”förhindrande tillslag” (preemption) och ”försvarsintervention” (defensive intervention). Fientliga stater som hotar med kemiska, biologiska och nukleära vapen kan finna sig vara mål för tillslag för att förhindra att massförstörelsevapen används mot USA. Till hösten 2002 kommer, enligt administrationen i Washington D.C., en ny nationell säkerhetsdoktrin att fästas på papper. När president Bush talade under hösten om ”ondskans axel” (Irak, Iran och Nordkorea) lyfte han en aning på slöjan. Det var inte presidentens avsikt att tillåta att diktaturer i tredje världen hotade USA med massförstörelse. Fiendens natur har förändrats och därmed måste en lämplig, förändrad försvarsdoktrin följa.

Vid ett NATO-möte har USAs försvarsminister förklarat att alliansen inte kan vänta på ”absoluta bevis” innan man ingriper mot terroristgrupper och länder som hotar med kemiska, biologiska och nukleära vapen. Det innebär användning av konventionella vapen för att förhindra att motståndaren använder massförstörelsevapen.

Under juni månad har en rad avslöjanden givit exempel på de nya hoten. En amerikan greps i maj vid ett försök att ta sig in i USA från Pakistan i syfte att spana in mål för ett angrepp från Al Qaida med en ”smutsig bomb” (en kombination av konventionella sprängämnen och nukleärt material). Misstänkta terrorister har gripits i Marocko med planer på angrepp mot Gibraltar och amerikanska baser i Spanien.

SVERIGE-NYTT

Contras notisavdelning har i detta nummer sammanställts av Tommy Hansson och C.G. Holm. De källor som refereras är inte direkt citerade, utan texten är Contras sammanfattning av originalkällan om inte annat markerats med citationstecken.

Grundlagen och valet

Det har varit tradition i Sverige att grundlagar ska röstas igenom med stor majoritet och i brett samförstånd. Även om det formellt räcker med en rösts majoritet i Riksdagen, två gånger med mellanliggande val, har traditionen sagt något annat.

Den fina traditionen har brutits i vår. Straxt före sommaruppehållet röstade Riksdagen igenom vilande förändringar i grundlagen för att möjliggöra lagstiftning som inkluderar homosexuella i definitionen av en "folkgrupp" i lagen om hets mot folkgrupp. Lagen är så oklart utformad att det inte ens står klart att man framöver får predika kristen tro om homosexualitet i ett land som varit kristet i tusen år. Kristdemokraterna röstade nej och moderaterna lade ner sina röster. För bara fyra år sedan hade det varit otänkbart att driva igenom en ändring i grundlagen med så liten majoritet.

En lika tvivelaktig grundlagsändring antogs några veckor senare, Sverige kan överlåta beslutsrätten i vissa ekonomiska frågor till EU. När det gäller tullar och en del annat är Sverige medlem i en överstatlig sammanslutning där de avgörande beslut

ten fattas i Bryssel, inte i Stockholm.

När det gäller andra frågor än de ekonomiska har EU istället varit en mellanstatlig sammanslutning. Dvs det avgörande beslutet om samarbetet måste fattas gemensamt av alla inblandade länder. Beslutsrätten ligger kvar i Stockholm.

Enligt det nya Nice-fördraget ska en del av också denna beslutsrätt nu överflyttas till Bryssel. Och för detta krävs en ändring av grundlagen. Det förslag som nu av Riksdagen antagits som vilande grundlagsförslag innebär att alla beslut, utom sådana som rör "statsskickets grunder" ska kunna överlåtas till EU.

Miljöpartiet och Moderaterna motsatte sig förslaget att även icke slutförhandlade överenskommelser ska kunna godkännas av Riksdagen för att vinna giltighet utan nytt riksdagsbeslut när de är färdiga (och kanske ändrade). Kristdemokraterna har varit lite vacklande emot. Vänsterpartiets ledamöter i konstitutionsutskottet har varit för. Men övriga riksdagsledamöter för partiet var emot.

Trots att tre eller till och med fyra av Riksdagens partier var emot stora delar av förslaget antogs det av Riksdagen i strid mot traditionen om stor enighet kring grundlagsbeslut.

Ledamöter från sex olika riksdagsledamöterna engagerade sig mot förslaget, med följande i täten: Bent-Ola Rytting (s), Lars Ohly (v), Margit Gennser (m), Per Lager (mp), Sven Bergström (c) och Björn

von der Esch (kd). Ingen folkpartist har ställt upp.

I riksdagsvalet den 15 september är det meningen att väljarna ska ha chansen att säga sitt om vilande grundlagsförslag, men få väljare vet över huvud taget vad som är på gång. Margit Gennser är så besviken på hanteringen av frågan att hon överväger att röstskolka (själv lämnar hon med ålderns rätt Riksdagen till hösten – efter tjugo år som ledamot).

Burhöns mår bättre

Burhöns lever längre än frigående höns! En kär fråga för många så kallade djurvänner har varit att släppa hönsen "fria". Modern hönshållning bygger ju på att hönsen hålls i burar. Åtminstone har det varit det normala för större hönsbesättningar.

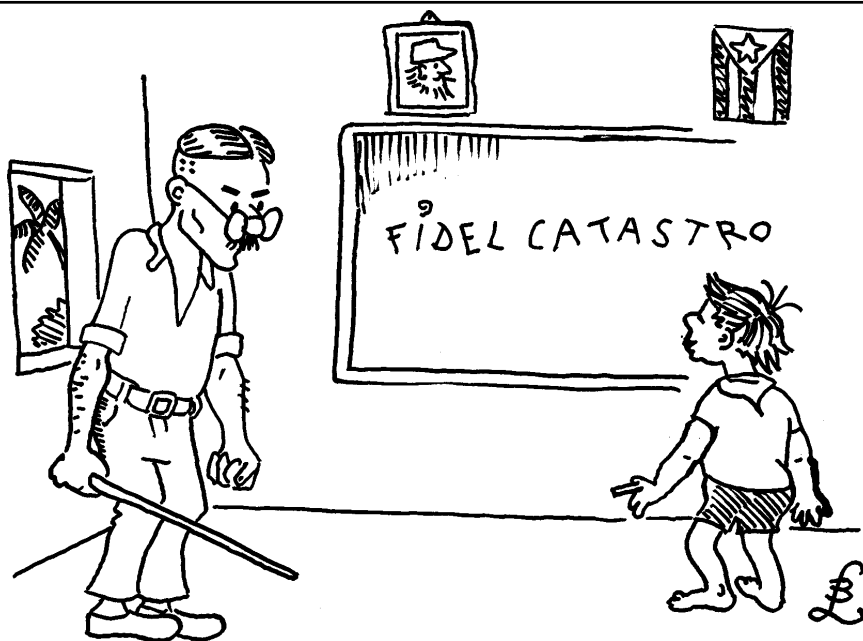
Det danska Fjäderfärådet har nu gjort en jämförelse mellan burhöns och frigående höns och det visade sig att dödligheten bland burhöns var 5,9 procent och bland frigående höns nästan den dubbla, 10,8 procent. Bland så kallade "ekologiska höns" (frigående höns som får "ekologiskt odlat foder") var dödligheten hela 15,9 procent.

Slutsatsen måste vara att burhönsen lever bäst.

Fel om homosexuella

"Att vara homosexuell är inte onormalt, bara lika ovanligt som att vara Kristdemokrat". Så utlät sig Åsa Westlund, ordförande i Socialdemokratiska studentförbundet i anledning av kristdemokraternas negativa inställning till att låta homosexuella prövas som adoptivföräldrar. Det var samma Åsa Westlund, som enligt ett pressmeddelande från sossestudenterna, "med knapp majoritet" – i realiteten en röst – vid den socialdemokratiska partikongressen drev igenom att homosexuella skulle få samma rätt som normala par att prövas som adoptivföräldrar.

Westlunds inledande uttalande är felaktigt, då det bygger på föreställningen att omkring tio procent av befolkningen är homosexuell. Antagandet bygger på den amerikanska så kallade Kinsey-rapporten från Andra världskriget, vilken av senare undersökningar bevisats vara synnerligen otillförlitlig, bland annat därför att ett stort antal av de personer som intervjuats satt i fängelse (där homosexualitet är avsevärt vanligare än utanför murarna). Det verkliga procenttalet homosexuella av ett givet

lands befolkningstal har i undersökning efter undersökning visats ligga på mellan en och tre procent.

Att jämföra antalet bögar med kristdemokraternas anhängare – omkring tio procent – är alltså helt felaktigt. Mer rättvisande torde vara att jämföra med det antal röster som normalt brukar läggas på "övriga partier", sådana som Sverigedemokraterna, Nationaldemokraterna, KPML(r), Kalla Anka-partiet med flera.

Fler svenskar i sovjetiska läger

Under de utdragna och ganska lama svenska försöken att få information om Raoul Wallenbergs öde kom det emellanåt fram uppgifter om svenska lägerfångar som antogs gälla Raoul Wallenberg. Uppgifterna var inte helt samstämmiga.

Nu har vidare efterforskningar visat att det funnits fler svenskar i de sovjetiska lägren, svenskar som inte alls efterfrågats av de svenska myndigheterna. Det skriver Susan Ellen Mesinai i *Dagens Nyheter* Hon har på regeringens uppdrag granskat Wallenbergfallet.

Mesinai berättar om en "välutbildad svensk, troligen statstjänsteman" som ska ha gripits i Andra världskrigets slutskede, och som antagits vara Wallenberg. Medfångar som senare har visats bilder på Wallenberg säger att det inte var han.

En svensk ska ha hållits fångslad på en psykiatrisk klinik i Barnaul-området på 1970-talet. Uppgifterna nådde Sverige så sent som 2001. Inte heller här var det Raoul Wallenberg.

Tre svenska fångar fanns i Vladimir-fängelset i Moskva 1950. En hette Eriksson. De träffade en senare frigiven fånge vid namn Ludwig Hunolt. UD har inte lyckats identifiera de tre fångarna De ska ha gripits på Balkan.

Det finns en rad vittnesmål om svenska fångar i Gullag, som av UD klassificerats som "Wallenberg-ärenden". När signalementet inte har stämt, eller när "Wallenberg" dykt upp i olika delar av fånglägersystemet vid samma tidpunkt har vittnesmålen avförts som "ej Wallenberg". Det var nog korrekt i de flesta fallen, men det kan istället ha varit fråga om andra svenska fångar som inte haft hemmavarande släktingar som kunnat slåss för deras sak. Och UD har ansett att de gjort sitt då vittnesmålen klassades som "ej Wallenberg", trots att de kunde handla om en annan svensk medborgare.

"Ingen av dem"

I en artikelserie i *Länstidningen*, Södertälje på temat "unga politiker" svarar 30-åriga sjuksköterskan Anna-Karin Ericsson (c) på ett antal frågor av politisk och/eller personlig natur. I själva artikeln lägger hon ut texten väl och förklarar sig vara för en kapitalistiskt orienterad, borgerlig verklighetssyn. Vilket man har all anledning förvänta sig av en representant för ett parti med anspråk på att vara med och bilda underlaget till en borgerlig regering. Men i en särskild ruta med allmänna frågor av typ "Volvo eller Porsche?" svarar hon på frågan "Castro eller Bush": "Ingen av dem".

Man tager sig för pannan. En 30-årig svenska, rimligt att döma med gott om minnen från tiden då det kalla kriget ännu rasade och då Fidel Castro lät sitt Kuba tjäna världsrevolutionen, kan inte förmå sig till att sätta ledaren för världens viktigaste demokrati, USA, före överste kommunistkurken i en av världens få kvarvarande diktaturer av sovjettyp.

Har Centerpartiet inga interna kurser i demokratikunskap?

PK inom försvaret/polisen

I dessa spalter brukar vi ofta gissla den politiska korrektheten (PK), det vill säga den uppsättning värderingar som klagör hur man skall tycka, tänka och handla för att vara så politiskt "inne" som möjligt. För den som önskar göra karriär, särskilt inom den så kallade offentligheten, är det ett måste att vara så politiskt korrekt som möjligt. Nyckelområden är könsrollsfrågor, homosexualitet, miljöfrågor samt frågor som relaterar till "mångkultur" och vad som kallas rasism, men som i verkligheten oftast är ifrågasättande av den officiella flykting- och invandarpolitiken. Även problem som har samband med den allestädes närvarande miljön får sägas ingå i den politiskt korrekta sfären.

Ett av de områden där den politiska korrektheten på relativt kort tid blivit närmast allenarådande är försvaret, vilket inte minst regelbunden läsning av *Försvarets Forum*, försvarsmaktens personaltidning, ger vid handen. I julinumret (3/2002) har redaktionen uppdragit åt Christer Nyberg, poliskommissarie som tjänstgör vid Polishögskolan i Solna i flera befattningar, att skriva den i varje nummer återkommande baksidesbetraktelsen i något aktuellt ämne. "Vem är vår fiende?", frågar Nyberg i rubriken och ger i texten svaret: "Den

fiende jag ser framträder inte särskilt tydligt, men jag tror att han finns inom försvaret. Denna fiende är ofta en man som: 'I princip är positiv till det pågående jämställdhetsarbetet inom det svenska försvaret, men...'. Det finns många men i form av invändningar om hur kvinnors kompetens och utvecklingsmöjligheter måste begränsas till uppgifter som av tradition i huvudsak har utförts, på ett utmärkt sätt, av lottakåren."

Dessa kommissarie Nybergs påståenden bör begrundas en stund för att det mannen säger riktigt skall sjunka in. Fienden, det är alltså inte i första hand främmande länders krigsmakter. Utan en *man inom försvaret*. Det är denne fruktansvärde fiende som bör bekämpas med alla till buds stående medel.

Föga oväntat använder kommissarie Nyberg i sin argumentation, utformad på platt nysvenska, nyckelord och -meningar såsom "förändringsarbetet" [bra], "manligt nätverk mot sexuella trakasserier" [bra], "lika möjligheter till utveckling för alla oberoende av kön" [bra], "manliga traditioner, manliga värderingar, manliga förhållningssätt och manliga sätt att lösa problem" [dåligt], och så vidare. Och så den övliga falska ödmjukheten: "Jag har naturligtvis inget svar".

Sagde Nyberg påstår att "I förändringsarbetet krävs chefer som kan och vågar lyssna på sina kritiker och uppmuntrar medarbetare som visar civilkurage." Det kan man väl ställa upp på. Problemet är bara att Nyberg i sina betraktelser redan inledningsvis visar att han ingenting menar med detta eftersom han börjat artikeln med att till "fienden" utnämna den typ av officerare som just vågar ha en kritisk inställning till jämställdhetsfanatismen inom försvaret (och får man förmoda, polis-kåren). Nyberg är exempelvis inte ett dugg beredd att lyssna till röster som är kritiska mot kvinnors medverkan i jägarförband.

Vi har sagt det förut och vi säger det igen: krig är en typiskt manlig verksamhet som lämpar sig föga eller inte alls för kvinnor, åtminstone inte i stridande befattningar. Det visar amerikanska erfarenheter i samband med kriget i Persiska viken och i samband med militärolyckor med kvinnor inblandade. Däremot kan kvinnor med fördel även i fortsättningen göra en insats inom ramen för lottornas verksamhet. Fast det är väl bara en tidsfråga innan Lottakåren avskaffas i egenskap av konserverande av könsroller.

bedja de kristnas Gud anses därför vara högmålsbrott och belagt med de strängaste straff. Kristna behandlas särskilt hänsynslöst, och det har hänt att en kristens familj förföljts i tre generationer. De kristna i Lees fängelse fick inte lov att lyfta huvudet eller se upp mot himlen! När de satt tvingades de hålla huvudet mellan knäna.

Tveksamt fredspris

År 1944, mitt under pågående världskrig, tilldelades Internationella Röda korskommittén (ICRC) Nobels fredspris av den norska Nobelkommittén (priset delades ut först 1945). Detta skedde bland annat efter svensk framställning av styrelseordföranden i svenska Nobelstiftelsen, förre statsministern Hjalmar Hammarskjöld. Röda korset blev därmed ensam prismottagare både under Första och Andra världskriget.

Som motiv för att ge ICRC den prestige-fyllda belöningen anfördes av olika förslagsställare bland annat ”verksamhet under krigsåren i humanitetens och folkförsoningens tjänst”. Visserligen kan det sägas att Röda korset under Andra världskriget utförde berömvärda insatser till förmån för krigsfångar som omfattades av Genèveavtalet, men dit hörde icke sovjetiska krigsfångar. Sovjet och Japan hade aldrig undertecknat avtalet i fråga, vilket kom att kosta miljontals ryssars liv i nazityska fångläger. Dessa fångar omfattades inte av ICRCs omsorger. En propå från tysk sida att ändå respektera avtalet avvisades av Stalin.

Till detta skall läggas att Nazityskland ogärna ville ha Röda kors-representanter inspekterande i sina läger. ICRC kände på ett tidigt stadium till de nazityska planerna att förinta Europas judar, men man valde att tiga fram till krigsslutet. Mot slutet av kriget förekom ändå flera räddningsaktioner av judar med deltagande av Röda korset, bland annat i fråga om Folke Bernadottes ”vita bussar” och försök att rädda Ungerns judar.

(*Populär Historia, Lund*)

Svält i Angola

Sedan UNITA-ledaren Jonas Savimbi dödsdömdes och den angolanska motståndsrörelsen sträckt vapen till fienden, det regeringsbärande, alltjämt marxist-leninistiska partiet MPLA, förväntade sig många naiva bedömare att Angolas problem automatiskt skulle lösas. Så har dock inte skett. Tvärtom talar internationella rapporter om

att en dittills oanad svältkatastrof hotar det sydvästafricanska landet efter det att MPLA-regimen, en av de mest korrupta och odugliga i hela Afrika, vidtagit åtgärder i syfte att splittra den del av befolkningen som tidigare stödde UNITA och som alltjämt betraktas som ett hot mot den härskande minoritetens privilegier.

Veto inget för Bush

De amerikanska grundlagsfäderna gav republikens president möjlighet att lägga in sitt veto mot lagar han fann olämpliga, detta för att kongressen inte skulle få för stor makt. Sedan en president lagt in sitt veto mot en speciell lag krävs sedan två tredjedels majoritet i kongressen för att omintetgöra vetot och rösta igenom lagen.

Amerikanska presidenter har genom historien ofta använt sig av vetomakten. Ronald Reagan (president 1981–88) lade in sitt veto inte mindre 78 gånger, hans efterträdare George Bush 44 gånger. Bill Clinton använde vetomakten 38 gånger, samtliga under den andra fyraårsperioden som president då republikanerna kontrollerade kongressens båda kamrar. Bara två gånger omintetgjordes hans veto på grund av erforderlig kongressmajoritet.

Den nuvarande presidenten, George W. Bush, har emellertid hittills avstått från att använda vetomakten och har exempelvis glatt skrivit under den förelagda jordbrukslagen i maj 2002 trots svårartad miljardrullning (lagen kostar de amerikanska skattebetalarna 190 miljarder dollar, över en biljon kronor) samt det kontroversiella nya lagförslaget om kampanjfinansiering. Faktum är att Bush den yngre vid flera tillfällen från början klargjort att han kommer att skriva under en viss lag, oavsett dess innehåll. Visserligen har Bush några gånger hotat med att lägga in sitt veto, vilket kan ha stämt kongressen till eftertanke, men konservativa kritiker har påpekat att presidenten kan komma att förlora sin politiska bas om han inte är beredd att försvara dess intressen med hjälp av vetovapnet. (*National Review, New York*)

Pro-saudiskt säkerhetsproblem

Att ha varit Washingtons man i Saudiarabien har visat sig vara mycket lukrativt, konstaterar Rod Dreger i en artikel i *National Review* (17 juni 2002). Den som lämnat sin post som USA-ambassadör i Riyadh kan nämligen räkna med att belönas i form av ledande positioner i lobbyorganisationer av olika slag, förut-

satt att vederbörande är beredd att sticka ut hakan i massmedia för Saudiarabien och dess klandiktatur.

Exambassadörer attnämna i sammanhanget är: Walter L. Cutler, som leder the Meridian International Center, Richard Murphy, som använder the Council of Foreign Relations för att stödja saudiska intressen, Chas W. Freeman, Jr. som står i spetsen för det numera starkt proarabiska Middle East Policy Council och dessutom eljest verkar för västerländsk företagsamhet i arabvärlden. Därtill finns en rad diplomater av lägre rang som återfinns i USAs utrikespolitiska cirklar. Prins Bandar, den saudiarabiska ambassadören i Washington, gör ingen hemlighet av att hans land vet att belöna lojala vänner. Kritiker har påpekat det stötande i att amerikanska diplomater och tjänstemän på detta sätt, alltid med betydande ekonomiska förtjänster, stöder en utrikes makt som på många sätt arbetar stick i stäv med USAs nationella intressen.

”Det är de som uppträder i television, som skriver ledande debattartiklar. Saudiarabien är en huvudkälla till de problem vi ställs inför i samband med terrorismen”, citeras Richard Perle, en inflytelserik före detta utrikesjämneman inom Reagan-administrationen i *National Review*.

På så sätt, understryker Perle, kan de amerikanska lobbyisterna inför allmänheten få Saudiarabien att framstå som mer vänligt sinnat än vad landet i verkligheten är.

En av de Saudiarabien-vänner som har högst profil är Clintons ambassadör i Riyadh, förre demokratiska senatoren från Georgia, Wyche Fowler som när han återvände från sitt uppdrag kunde tillgodogöra sig åtskilliga konsultuppdrag med internationella företag med intressen i Mellanöstern-regionen... Fowler har aktivt förnekat att Saudiarabien skulle stödja islamistisk terrorism, och han har också verkat i motsatsställning till amerikanska medborgare som haft problem med de saudiska myndigheterna. Om det sistnämnda vittnar fallet med Patricia Roush, vars saudiske exmake kidnappade parets två döttrar i Chicago och har hållit dem kvar i Saudiarabien i 16 år. Roush beskyllde Fowler för att genom sin inställsamhet gentemot saudiska myndigheter ha hindrat döttrarna från att få återvända till För-enta staterna.

Castro, Neto och Palme Schoris idoler

Pierre Schori är när detta skrivs Sveriges FN-ambassadör i New York. Han har en lång karriär bakom sig inom utrikesförvaltningen men har även under en period varit riksdagsman. Skälet till att vi intresserar oss för honom här är hans destruktiva utrikespolitiska insatser till förmån för kommunismen. Vissa omständigheter tyder på att Schori i själva verket arbetat nära samman med den sovjetiska spionorganisationen KGB.

Pierre Schori föddes i Norrköping 1938, men av hans idiom framgår mer än väl att det var i Skåne han växte upp. På fädernet har han rötter i Schweiz. 1962 tog han sin filosofie magister-examen i lärdomsstaden Lund och fick 1966 anställning som tjänstemannasekreterare vid den socialdemokratiska partistyrelsen på Sveavägen 68 efter en längre tids vistelse i Latinamerika. Parallellt därmed började han medverka flitigt i socialdemokratiska tidskrifter såsom *Tiden* och *Frihet*. 1968–71 var Schori socialdemokraternas internationelle sekreterare och 1971–73 redaktör och ansvarig utgivare för *Tiden* och samtidigt anställd vid UD.

”Två saker var utmärkande för Pierre Schoris artiklar”, skriver Hans O. Sjöström i sin bok om medlemmarna i den socialdemokratiska partitoppen *Klassens ljus* (1987) (sidan 223): ”De var för det första en plädering för de undertryckta folkens rätt att befria sig med vapenmakt och en maning till svenska och europeiska socialdemokrater att ha förståelse för att den politiska processen i Tredje världens länder och framför allt Latinamerika inte kunde ha samma lugna förlopp som i Europa.” I en artikel i *Frihet*, nummer 11–12 1967, pläderar Schori för en ”folkets diktatur” i fattiga länder.

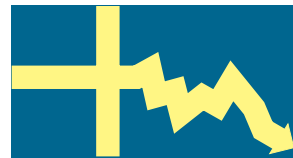
Det andra utmärkande draget i Schoris artiklar var, skriver Sjöström (sidan 224), ”hans dåliga svenska. Sällan har en så produktiv skribent med så dåligt språköra

och så bristande kunskaper om svensk syntax skådats.”

Palme och Schori påhejare

När den revolutionsromantiske Pierre Schori anställdes i den socialdemokratiska partistyrelsen var den svenska socialdemokratin, enligt Sjöström, ”fortfarande en stabilt antikommunistisk organisation, som hellre misstänkte befrielseörelser i tredje världen för smygkommunism än tog upp förbindelser med dem” (sidan 225). Denna inställning hade naturligtvis att göra med den traditionella socialdemokratiska aversionen mot revolutionär kommunism, som går tillbaka till partisprängningen i samband med den ryska bolsjevik-kuppen 1917. Rågången mellan bolsjevism och reformism började luckras upp i mitten på 1960-talet, och Pierre Schori var en av dem som gick i spetsen för den

De förstörde

Sverige

utvecklingen.

En milstolpe i den socialdemokratiska vänstervridningen var Olof Palmes så kallade Gävletal 1965 vid Broderskapsrörelsens kongress, där Palme uttryckte viss förståelse för Viet Cong (FNL) i Vietnam och försiktig kritik mot USA. Sexdagarskriget i Mellanöstern 1967 blev en vattendelare vad beträffar den socialdemokratiska opinionen. Israelvännen Tage Erlander gladdes i ett tal vid TCO-kongressen över Israels eftertryckliga seger, medan kronprinsen Palme i egenskap av tjänsteförättande utrikesminister var mycket kritisk mot israelerna och ville stämpla dem som angripare. Härefter vann Palmes och Schoris linje allt mer terräng, och i februari 1968 sågs Palme paradera arm i arm med Hanois Moskva-ambassadör.

En av orsakerna till socialdemokratins radikaliserings var utan tvivel behovet av att locka radikala studenter och ungdomar

bort från de många kommunistiska sekterna och partibildningarna, men därjämte fanns också en genuin nyorientering med Palme och Schori som främsta påhejare.

Schori avancerade stadigt i (s)-leden och var 1971–73 departementssekreterare i UD och 1973–76 kansliråd i statsrådsberedningen. 1977–82 var han åter partianställd, 1982–91 kabinettssekreterare i UD. 1991 invaldes Pierre Schori i riksdagen efter vissa besvär för partiledningen att få något partidistrikt att godkänna hans kandidatur. 1994–99 fungerade Schori som statsråd i utrikesdepartementet med ansvar för bistandsfrågor (bistandsminister). 1999–2000 var Schori europaparlamentariker och är sedan 2000 vår FN-ambassadör i New York.

”Renässansfursten Castro”

Pierre Schori har under årens lopp varit en flitig skribent i utrikespolitiska ämnen. Det mest kända citat som bär hans signum härrör dock från en intervju i *Skånska Dagbladet* den 20 juli 1986, då Schori uttryckte sin hämningslösa beundran för Kubas diktator med följande ord: ”Han är en av de största i nutidshistorien. Någon har sagt att han är för stor för sin ö. Castro ser allt i ett mycket långt perspektiv, han är en encyklopedist och har närmast en renässansfurstes drag.”

Schoris hittills mest omfattande opus är boken *Dokument inifrån* (1992) om 416 sidor, där författaren enligt baksidestexten ger ”en personligt färgad skildring” av svensk utrikespolitik från 1970-talets början. Det kanske mest anmärkningsvärda med denna ”personliga skildring” (där Schori inte med en stavelse berör andra familjemedlemmar) är, att författaren är noga med att betona vikten av att hålla på den diplomatiska etiketten i umgänget med Sovjetunionen angående Baltikum-frågan – han försvarar exempelvis dåvarande utrikesminister Sten Anderssons omdöme att de baltiska staterna inte var ”ockuperade” av Sovjetunionen, däremot ”annekterade”; emellertid tar han mycket lätt på diplomatiska etikettsregler när det gäller Europas forna högerdiktaturer Spanien, Portugal och Grekland: då är det en revolutionär politik som gäller!

Särskilt vämjeligt är det att ta del av Schoris försök att framställa sig som en de baltiska folkens välgörare, när det är allom bekant att han gjorde sitt bästa att till de berörda länderna föra fram uppfattningen att frihetssträvandena snarast var att anse som neofascism. När Schori skriver gul-liga dikter om Litauens president Vytautas Landsbergis vänder det sig i magen på en kritisk läsare.

Pierre Schori argumenterar, utan tvivel mot bättre vetande, att det egentligen var "duvorna" med Palme och Socialistinternationalen i spetsen som vann det kalla kriget, medan Reagan-administrationen i USA – kalla krigets verkliga segrare – beskrivs som farligt krigshetsande. Ändå vill Schori gärna briljera med att utförligt berätta om sina möten med Reagan-erans olika befattningshavare, bland dem FN-ambassadören Jeanne Kirkpatrick som han – förklarligt nog – inte alls kom överens med varken personligt eller politiskt.

Detta hedrar Kirkpatrick!

Den väpnade kampen

En av Pierre Schoris största hjältar i Tredje världen efter Castro är Angolas marxist-leninistiske president Agostinho Neto, partiboss för MPLA vilken beskrivs som en lågmäld poet vars hustru dessutom skriver söta fabler för barn (Schori försökte förgäves intressera ett svenskt förslag för en av hennes böcker). Schori har under alla år försökt sälja argumentet, att de totalt hundratusentals kubanska soldater som befann sig på angolansk jord under inbördeskriget mellan MPLA å ena sidan och FNLA/UNITA å andra sidan, kom som en reaktion på Sydafrikas inblandning. I verkligheten var det tvärtom – kubanerna började sippra in i Angola redan under våren–sommaren 1975, flera månader innan sydafrikanerna anlände. Detta har bland annat framhållits av den respekterade Afrika-kännaren Colin Legum – när Schori anför Legum för sin sak nämner han dock inte dessa Legums rön med ett ord!

Som sagt – när det gällde Sovjetunionen och Baltikum gällde det att skynda långsamt och hålla på de diplomatiska reglerna. Schori hänvisar också till den stora ikonon Palmes tal om att "Vi ägnar oss inte åt antisovjetism". Men i Afrika och på andra långt bort belägna platser, samt i Europas högerdiktaturer, skulle det skramlas med vapen inom ramen för den så kallade frigörelseprocessen. På sidorna

Pierre Schori har ända sedan 1960-talet varit en av de utrikespolitiska aktörer som mest ihärdigt vridit svensk utrikespolitik åt vänster. Till idolerna hör Kubas Fidel Castro och Angolas Agostinho Neto. Samt naturligtvis den stora ikonon Olof Palme. (Teckning: Benny H.V. Andersson)

283–284 refererar Schori Olof Palmes dagboksanteckningar från en resa i Afrika i september 1977, då Palme tar upp "socialdemokratins medverkan i kampen för södra Afrikas frigörelse". "Den väpnade kampen är berättigad om alla andra möjligheter tömts ut", skriver Palme via Schori.

Men det gäller förstås bara avlägsna länder, där man som skandinavisk politiker inte behöver ta något som helst ansvar för processen.

KGB och Schori

När *Contras* Mellanöstern-korrespondent Bertil Wedin intervjuade den avhoppade, före detta KGB-mannen Oleg Gordievsky i dennes hem i England för tre år sedan kom Pierre Schori på tal enär Schori under årens lopp regelmässigt nämnts som tänkbar svensk KGB-agent. Gordievsky förklarade, att begreppet "agent" var vilseledande, eftersom det fanns många personer som samarbetade med KGB och andra sovjetiska intressen utan att vara formella "agenter".

"Pierre Schori var KGBs viktigaste informationskälla i Sverige", citerades Gordievsky i Wedins intervju i *Contra* nr 2/

1999. "Det var den uppgift, som KGB-ledningen i Moskva hade givit oss, men eftersom alla visste att många hade ögonen på honom, ville vi för både hans och vår egen skull undvika att officiella sovjetiska tjänstemän som jag kunde ses i hans sällskap annat än vid större mottagningar."

Kontakterna sköttes, fortfarande enligt Gordievsky, på så sätt att "samarbetande men mer perifera personer träffade Schori på tu man hand, till exempel för att äta lunch. Vi gav på förhand sådana personer frågor att ställa till Schori, men då dessa inte var tränade i konsten att lägga strategiska väsentligheter på minnet, hade vi på förhand också ordnat med dold avlyssning av samtalen. Härigenom kunde vi få utskriften av Schoris fullständiga redogörelser som svar på våra frågor. Dessa innehöll för oss mycket värdefulla fakta samt även viktig information så att säga mellan raderna."

Schori kunde enligt Gordievsky lämna mycket värdefull information om aktuell politik, opinionsbildning, diplomati, försvar, utrikespolitik med mera i Sverige. I *Dokument inifrån* gör heller inte Schori några försök att dölja sina hjärtliga förbin-

delser med olika sovjetiska befattningshavare, bland andra det sovjetiska kommunistpartiets internationella avdelningschef Vadim Zagladin. Schori skriver vidare med rörelse om partikollegan och vännen Arne Treholts uppoffrande arbete för den grekiska demokratin under juntatiden.

Bra om Zimbabwe

Det undandrar sig vårt bedömande, om Pierre Schori var "en svensk Treholt". Vi kan bara hänvisa till vad en avhoppad –

och högt uppsatt – KGB-man som Oleg Gordievsky haft att anföra. Vi har också konstaterat, att Schori var en av ett par-tre svenska utrikesaktörer i nyckelpositioner som mycket målmedvetet vred svensk utrikespolitik åt vänster under 1960- och 1970-talen och fick svenska regeringar att satsa många miljoner skatte kronor på att undestödja väpnad revolutionen i länder på andra sidan jordklotet samt i Europas utkanter (de övriga var främst Olof Palme och Bernt Carlsson). Schori har därmed

gjort en dödgrävarinsats för den demokratiska medvetenheten i vårt land och omvärlden.

I rättvisans namn skall denna artikel dock avslutas med några berömmade ord för Pierre Schoris klara ställningstagande mot den islamistiska terrorn i New York den 11 september 2001 och hans insatser för att fästa omvärldens uppmärksamhet på Mugabe-regimens terror i Zimbabwe. ☞

FILM

En nästan politiskt korrekt Hollywood-film...

Få filmer detta år har fått så samfällt usla recensioner som krigsfilmen *We were Soldiers* med Mel Gibson i huvudrollen. Recensionerna andas politisk korrekthet lång väg. Filmen, som utspelar sig i Vietnam i början av det amerikanska engagemanget där ger inte bilden av de amerikanska soldaterna som skurkar – alltså är den dålig. Om man ska tro de stora tidningarnas recenser.

Den breda publiken har dock tyckt anorlunda och filmen har gått länge på biografena. Då är det säkert de kraftfulla stridsscenerna som lockat. Det ska genast sägas att filmen inte är något för den som inte tål att se blod. Den visar kriget och döden på ett mycket brutalt sätt. Liksom det kaos som uppstår på en ständigt föränderlig stridscen med svårighet för både officerare och manskap att få överblick över händelserna.

Men mellan de brutala stridsscenerna kommer en annan bild fram. Bilden av idealistiska soldater som slåss för sitt land och för ett land långt borta, som hotas av kommunismen. Bilden av ett fridfullt familjeliv hemma i USA, bilden av den viktiga lojaliteten mellan de stridande soldaterna, som en förutsättning för att klara av tuffa uppgifter i fält.

Mel Gibson hör inte till den lilla grupp action-skådespelare som även i Hollywood kan backa upp det republikanska partiet, han ligger i sin tidigare verksamhet be-

tydligt närmare den påbudna Hollywood-linjen av vänsteropportunist. Men i *We were Soldiers* får han tillfälle att visa att han kan bättre. Det vore förmått att jämföra honom med John Waynes roll i *De Gröna Baskrarna*, en film som har ett tydligare politiskt budskap, men lite av *De Gröna Baskrarna* är det trots allt också i *We were Soldiers*.

Tyvärr verkar det vara någon klåfingrig biträdande manusförfattare som försökt

amerikanisera kommunisternas soldater. De flesta dyker visserligen bara upp som "stridsmaskiner", men ett par porträtteras närmare som vore de amerikanska förortspojkar med flickvän och hänsyn till mänskligt liv bland intressena. Så var knappast fallet hos de nordvietnamesiska styrkorna.

Filmen skildrar ett par dagars fältslag i det tidiga skedet av Vietnamkriget. Från den tid under 1960-talet då reguljära amerikanska förband började ta på sig hela stridsuppgiften. Underrättelsesidan är klart undermålig och man saknar samverkan med de sydvietnamesiska styrkorna – något som skulle bli betydligt bättre i ett senare skede av kriget. Men då, när den grundläggande strategin förbättrades, hade amerikanerna förlorat alltför många soldater i kriget. Den amerikanska kongressen drog ned anslagen så att det till slut inte fanns några amerikanska soldater alls kvar i Sydvietnam – och när sydvietnameserna till slut inte ens kunde få ammunition från USA, medan nordvietnameserna fick stora mängder modern materiel från Sovjetunionen och Kina, blev det tragiska slutet en kommunistisk diktatur som består än idag och miljontals flyktingar. Varav några som lyckats ta sig till USA kunnat få roller som sitt eget lands fiender i *We were Soldiers*. C G Holm

I tredje avsnittet av vår nya artikelserie om intressanta svenska skribenter har turen nu kommit till Dragan Jovius. (I 6 2001 presenterades Tage Lindbom och i 2 2002 Melker Johnsson). Jovius,

som var av serbisk härkomst, kom under slutet av 1970- och början av 1980-talet att framstå som Sveriges kanske ledande expert på Sovjetunionens mot Sverige och den övriga västvärlden

den säkerhetshotande verksamhet. Han skrev två böcker i ämnet och framträdde ett flertal gånger i TV och andra media i sin egenskap av fristående underrättelseexpert.

Jovius: expert på sovjetspioneri

☆☆☆ Dragan Jovius (1929–99) kom som invandrare till Sverige 1956 efter att ha lämnat Titos kommunistiska diktatur i dåvarande Jugoslavien. Redan som 15-åring hade Jovius deltagit i partisanernas befrielsekamp mot den nazityska ockupationen – han tillhörde den serbiske generalen Dragoljub (Draza) Mihailovics styrkor. Mihailovic hade efter tyskarnas ankomst 1941 formerat en partisanarmé om 100 000 man (de så kallade tjetnikerna) och var krigsminister i den jugoslaviska exilregeringen 1942–44.

Den dedicerat antikommunistiske Mihailovic kom emellertid till korta i maktkampen med den kroatiska partisanledaren Josip Broz Tito och dennes kommunistiska styrkor, vilka stöddes av de allierade. Mihailovic avrättades 1946 och hans anhängare fick naturligtvis stora problem i Titos diktatur, vilken trots ledarens kroatiska identitet kom att inriktas på Serbien. Många tjetniker avrättades.

I Sverige avlade Dragan Jovius ingenjörsexamen med huvudsaklig inriktning på elektronik. Han blev omsider allt mer intresserad av säkerhetspolitiska och militära frågor, och efter att ha kommit i kontakt med frihetligt antikommunistiska kretsar i Sverige beslutade han sig för vågstycket att på eget förlag publicera en gediget väldokumenterad analys om det sovjetiska spionaget i Sverige. Boken fick följaktligen titeln *Sovjetspionage i Sverige: dess taktik och verksamhet* (265 sidor). Den ortodoxt troende Jovius valde att kalla sitt förlag S:t Georgs förlag efter Serbiens skyddshelgon.

Lång rad exempel

Den 1 november 1978 skulle bli en milstolpe i Dragan Jovius bana som säkerhetsupplysare. Då anordnade han nämligen, i samarbete med några meningsfränder, en presskonferens i Wenner-Gren Center i Stockholm som samlade ett mycket stort uppbåd av representanter för massmedia, militärer, säkerhetsintresserade av alla

av Tommy Hansson

kategorier, poliser samt, naturligtvis, en och annan spion. Bland gästerna gled således en undersätsig man med mörkt, bakåtkammat hår, mustasch och arrogant uppsyn, städse med ett glas i handen, omkring och höll öron och ögon öppna. Mannen var ingen mindre än den året därefter som sovjetspion avslöjade Stig Bergling!

Alla gäster hade erhållit en speciell förhandsinbjudan, och säkerhetsvakterna hade stränga order att under inga villkor

säkerhetsområdet i Sveriges närområde var den folkpartistiske riksdagsmannen/försvarspolitikern Hans Lindblad, vilken utan att tveka fastslog att det i första hand var Sovjetunionen och dess östeuropeiska vasallstater som hotade svensk och nord-europeisk säkerhet. Detta kan, med drygt ett årtiondes perspektiv och distans till sovjetväldet, tyckas vara självklart i dag och var det naturligtvis även 1978. Då var emellertid opinionsläget sådant, att den som gav sig på att alltför envetet rikta

Dragan Jovius (t.h.) diskuterar säkerhetsproblem med artikelförfattaren Tommy Hansson (till vänster) hösten 1980. I mitten juristen och Sacharov-aktivisten Jörgen Lundqvist.

släppa in några andra än sådana som kunde förete en sådan inbjudan. En som inte hade fått det men som försökte komma in ändå var IB-avslöjaren Jan Guillou, som steg ur hissen till konferensvåningen högst upp i Wenner-Gren-skrapan iförd sportig klädsel efter en cykeltur längs Sveavägen. Guillou avvisades självfallet från presskonferensen.

Den som inledde presskonferensen med en sammanfattning av det aktuella

kritik mot kommunismen och den stora grannen i öster löpte stor risk att utsättas för svepande anklagelser om "mccarthyistiskt kommunisthat", "fascistoid kalla krigs-mentalitet", "krigshets" med mera.

Lindblad inskräpte dock att strävan efter världsherravälde fanns inneboende i den marxistiska ideologin, vilket ju var särskilt illavarslande för Sverige och andra länder i vårt närområde med tanke på den geografiska närheten till Sovjetunionen.

Lindblad berörde bland annat det sovjetiska basområdet Murmansk på Kola-halvön och det närgångna sovjetiska intresset för Östersjön, "Fredens hav".

Jovius bok rönt berättigad uppmärksamhet. Två år tidigare hade *Contra* givit ut en svensk översättning av *Reader's Digest*-redaktören John Barrons internationella bästsäljare *KGB: Sovjets hemliga agenter*, som sålde mycket bra även i vårt land. Barrons källmaterial hade varit främst intervjuer och samtal med avhoppade KGB-agenter och information från olika länders underrättelsetjänster.

Såväl John Barron som Dragan Jovius var öppna antikommunisterna och utsattes naturligtvis båda för försök till smutskastning från prosovjetiskt håll. Författarnas övertygande dokumentation och seriösa uppsåt försvårade dock den taktiken. Jovius unika insats var att han satte i Moskvas offensiv mot den demokratiska västvärlden i ett svenskt sammanhang. Icke minst gav han en lång rad konkreta exempel på Sovjets subversiva verksamhet på olika plan. Han tog även upp vasallstaterna Polen och Östtysklands roll. "Sovjets 'fredliga' krigföring består av en rad samordnade aktioner på det politisk-ideologiska, subversiva och militära fältet", fastslår Jovius. "Detta för vårt vidkommande uttrycker sig för närvarande i form av: A. Sovjets militära uppladdning på Kolahalvön och i Östersjöområdet. B. Spionage mot totalförsvaret, forskningen, kommunikationerna, energiförsörjningen, industri och det partipolitiska livet. C. Kränkningar av vårt territorium, luft- och sjövägen. D. Politiska påtryckningar på olika nivåer. E. Infiltration i svenska massmedia, m m."

Skyttet stoppades

Dragan Jovius ger, som nämnts, i sin bok en mängd intresseväckande exempel på sovjet- och öststatsanknutet spioneri samt, inte minst viktigt, oblyga försök att påverka den politiska opinionen i Sverige i proöstlig riktning. Några exempel:

•Konsum-Stockholms organ *Storstaden* fungerade som östligt språkrör, ingående som ett led i den "kulturoffensiv" som dåvarande Östtyskland ("DDR") riktade mot Sverige;

•Samtidigt lät Kooperativa förbundets tidning *Vi* och bokförlaget *Prisma* kommunistiska och prokommunistiska skribenter härja tämligen fritt. Sistnämnda förlag publicerade exempelvis på svenska en bok av den brittiske KGB-operatören

Philip Agee, där denne "avslöjar" amerikanska underrättelseorganet CIAs verksamhet (till följd av Agees skriftställning blev ett antal CIA-medarbetare runt om i världen avslöjade och i flera fall också mördade);

•Det prosovjetiska Världsfredsrådet sökte i hög grad influera Svenska kyrkan och dess organ *Vår Kyrka*. Jovius visar hur kyrkans tidning på direkt anmaning av det i Helsingfors baserade Världsfredsrådet uppmanar till "bekämpande av militarismen", det vill säga västvärldens militära försvar;

•Det svenska "fredsforskningsinstitutet" SIPRIs verksamhet fick en alltmer ensidig inriktning mot att belysa västlig "upprustning", samtidigt som militär uppbyggnad i öst förtegs;

•En prosovjetisk opinionsbildning bidrog 1978 starkt till att skjutbanan vid Stora Skuggan i Stockholm lades ner. Bakgrunden var att studenter vid det intilliggande universitetet i Frescati protesterat mot skyttebullret, varvid hälsovårdsmyndigheten kopplades in. Enligt Jovius (sidan 133) hade protesterna mot skyttet letts av "samlade vänstergrepp inom studentkåren och de latinamerikanska 'studerandena' som bodde på Lappkärrsberget intill universitetet och Stora Skuggan." Det verkliga syftet med opinionsbildningen hade, enligt Jovius, varit att störa och motverka en frivillig försvarsverksamhet.

•"IB-avslöjarna", främst Jan Guillou och Peter Bratt, kan i realiteten ha gått KGBs och den militära underrättelsetjänsten GRUs ärenden. Jovius tar upp möjligheten

att hela IB-affären i själva verket var ett "KGB-jobb".

Ubåt 137

Boken om sovjetspionaget i Sverige gjorde den då 49-årige serbiske invandraren Dragan Jovius rikskänd, och även internationellt känd, som säkerhetsexpert. Boken blev föremål för skrivelser i bland annat brittiska *The Economist*, amerikanska *Christian Science Monitor* och italienska *La Repubblica*. Några svenska kritiker pekade på att Jovius behandling av svenska språket inte var perfekt och att korrekturläsningen uppvisade vissa brister; detta var dock försumbart i sammanhanget.

Artikelförfattaren hade förmånen att personligen känna Dragan Jovius. Vi träffades då och då, inte minst i frihetliga exilbaltiska sammanhang. Dragan var en ofta sedd gäst vid Baltiska kommitténs traditionella nyårsmottagningar. Han var också vid enstaka tillfällen, i likhet med artikelförfattaren, gäst vid evenemang anordnade av World Anti Communist League (WACL). Som flyktning från en kommunistisk diktatur var Dragan Jovius väl medveten om betydelsen av opinionsbildande verksamhet för frihetens idéer. Han gjorde ingen stor affär av sin kristna tro men insåg tvivelsutan religionens roll i kampen mot kommunismen.

I egenskap av redaktör för tidskriften *Nytt Hopp* hade jag vid ett tillfälle nöjet att redigera in en artikel av Dragan Jovius under vinjetten "Gästtyckaren". Dragan valde att, tillfrågad om lämpligt ämnesval, skriva om de svenska kostnaderna för Sovjets spionage utgående från den då mycket aktuella sovjetubåten 137, vilket grundstött i Karlskrona skärgård. "Sovjetiskt spionage kostar Sverige miljardbelopp", hävdade Jovius i rubriken och fortsatte: "Sovjets militärstrategiska läge utmärks av kontrollen över en stor del av den europeiska kontinenten, dock inte dess viktigaste kuster och inte heller de sund som från dess randhav leder ut till världshaven. Warszawapaktens (WP) styrka grundas först och främst på dess massarmé, som består av ett stort antal stående välutrustade och välbildade divisioner."

Under hösten 1981, då ubåt 137 haveregrade – dåvarande statsminister Thorbjörn Fälldin (c) påminde vid Centerpartiets stämma i år om att ubåtspersonalen under uniformerna bar civila kläder, uppenbarligen avsedda att användas under operationer i land – blev Dragan Jovius en gäst i

Den islamistiska terrorismens rötter

Antero Leitzinger avslutar här den genomgång av den islamistiska terrorismens rötter som han påbörjade i förra numret av Contra. I det andra avslutande avsnittet koncentreras uppmärksamhet på snedvridningen av informationen i västerländska media.

Ryssarnas stöd till talibanerna och al-Qaida

Det postsovjetiska Ryssland gav sken av att upprätthålla vänskapliga förbindelser med den legala afghanska regeringen under Burhanuddin Rabbani (1992–2001), samtidigt som de tidigare kommunistiska generalerna (fem av elva) arbetade åt Hekmatyar. Det enda betydelsefulla undantaget var Dostum. Enligt professor

Azmat Hayat Khan vid Universitetet i Peshawar delades de kommunistiska styrkorna upp i det uttalade syftet att fortsätta att destabilisera landet och att upprätthålla fraktionsbildningen för framtida bruk. Talibanerna var emellertid ibland miss-tänksamma mot dem som tidigare tjänat kommunisterna, och många kommunister utrensades i september 1998, då tre generaler, 22 officerare och 30 andra arresterades

(fortsättning från föregående sida)

TV-inslag behandlande säkerhetsfrågor i allmänhet och ubåtsproblematiken i synnerhet. Exempelvis syntes han i programmet "Datakrig" med industrispionage som tema och i "Magazinet". Boken *Sovjet-spionage i Sverige* röntes från samtliga dåvarande demokratiska riksdagspartier.

Fallet Owen Wilkes

1984 utkom Jovius andra bok, *Sovjethotet mot Norden*, som i såväl tekniskt utförande som språkbehandling var ett stråvassare än debutboken. Boken och dess ämne slogs upp stort i *Expressen* likaväl som i andra fora. Själv bidrog jag med att till svenska översätta ett av bokens avslutande inslag, "Det sovjetiska olik-tänkandets kronologi januari 1973–december 1982".

Återigen satte författaren in den sovjetiska aggressionen i ett vidare sammanhang, nu i ett nordiskt perspektiv. Jovius exemplifierade med en rad händelser och företeelser såsom ubåtsverksamhet i svenskt inre vatten, spionfartyg på Östersjön, Warszawapaktens flygspaning, Sverige som mötesplats för östager, TIR-bilar i östspionagets tjänst, sabotage och stölder av militära vapen, sovjetisk manipulation av västopinionen samt i det sammanhanget inte minst Moskvas utnyttjande av den så kallade fredsrörelsen för egna syften.

I ett avsnitt om SIPRI belyser Jovius det undergrävande arbete som utfördes av den i media en tid uppmärksammade "fredsforskaren" Owen Wilkes, en då 42-årig nyzeeländare som var inkopplad i ett pro-

jekt som gick under benämningen "Främmande militär närvaro" men som i realiteten gick ut på att kartlägga Förenta staternas och NATOs installationer i olika länder. Wilkes blev uppmärksammad då han vandrande eller cyklande syntes i omedelbar närhet till känsliga militära anläggningar. Han dömdes i Stockholms tingsrätt den 22 januari 1982 till sex månaders fängelse och utvisning ur riket för grov obehörig befattning med hemlig uppgift; straffpåföljden ändrades senare till villkorlig dom och utvisning.

Vänsteranhängare gjorde naturligtvis sitt bästa för att försöka visa vilken oerhört varm och hederlig fredsvän Wilkes var och vilka paranoidea mccarthyister hans avslöjare var. Mönstret känns igen. Jovius förtjänst är att han demaskerar denna mytbildning och klargör Owen Wilkes verkliga – det vill säga ideologiskt kommunistiska – motiv.

Sakligt och engagerat

Efter de omvälvande händelserna i slutet av 1980- och början av 1990-talet – Berlinmurens nedrivande, Tysklands återförening och Sovjetunionens upplösning – försvann med ens behovet av aktuell kartläggning av Sovjets underrättelse- och spionageverksamhet (att de aktuella organisationerna KGB och GRU fortsatte sin verksamhet fastän med andra beteckningar in i det postkommunistiska Ryssland är en annan sak). Jovius författande upphörde.

Det måste klart sägas att Dragan Jovius var, när hans tjänster som bäst behövdes, en av de ovärderliga personer som påtog sig den för demokratins fortlevnad nöd-

vändiga uppgiften att på ett sanningsenligt och vederhäftigt sätt beskriva hur världens kommunistiska stormakt i fredstid agerade i syfte att underminera och bryta ned västerlandets psykologiska, ideologiska och militära försvar och därmed bereda vägen för en världsrevolution som dessbättre aldrig inträffade. Isjälva verket tycks den sovjetiska styrkan överlag ha över-skattats, både av sovjetryssarna själva och av många bedömare i väst. Ronald Reagan var den förste ledande västpolitiker som insåg att sovjetimperiet var ruttet invärtes och faktiskt kunde och skulle besegras.

Dragan Jovius var kanske ingen stor stilist och var som skribent givetvis handikappad av att skriva på ett språk som inte var hans modersmål. Men hans språk fungerade ändå utmärkt i sammanhanget och han behärskade den svåra konsten att skriva på en gång sakligt och engagerat. Dessutom gjorde han stora ekonomiska uppoffringar för att få ut sitt viktiga budskap. Han var rejäl och lätt att samarbeta med, vilket gjorde att kunde uppstå ett antal vänner och medarbetare som på olika sätt gjorde viktiga insatser till Jovius stöd.

Efter det kalla krigets slut skrev Dragan Jovius några debattartiklar i svensk press med syftet att söka förklara bakgrunden till den pågående konflikten på Balkan utifrån sitt eget serbiska perspektiv. Det blev nog inte helt lyckat. Hans stora gärning bestod, som framgått ovan, i att i det kalla krigets slutfas beskriva och varna för den säkerhetsshotande verksamheten från sovjetisk sida. Det gjorde han sannolikt bättre än någon annan svensk. ✍

des för inblandning i en kommunistisk konspiration.

När Rabbanis försvarsminister Ahmed Shah Massoud, KGBs ärkefiende, mot alla odds var nära att återupprätta freden i Afghanistan under 1995, så satsade ryssarna på en ny rebellrörelse, talibanerna. Pengar, vapen och teknologi kanaliseras inte bara genom de egna agenterna utan också genom direkta flygleveranser från Ryssland. Troligen dessutom landvägen genom Turkmenistan. De här leveranserna började innan bin Ladin dykt upp på scenen, när bin Ladin genom sina egyptiska kontakter ännu var underdånig gentemot de ryska intressena.

Främst var ryssarna oroad över utvecklingen i det tidigare sovjetiska Tadzjikistan, ett land som hade en kort period av demokrati samtidigt som Rabbani och Massoud, bägge tadjjiker, återupprättade ordningen i Kabul. Den ryska armén återinsatte gammelkommunisterna till makten i Tadzjikistan, utkämpade ett blodigt inbördeskrig och utsatte Afghanistan för stark press att vägra fristad åt tadjjikisk gerilla i Afghanistan.

En annan faktor av betydelse för ryssarna var att Turkmenistans kommunistiske ledare Saparmurat Nijazov i november 1994 lanserade ett projekt att bygga olje- och gasledningar genom Afghanistan till Pakistan. Detta projekt backades upp av det stora ryska bolaget Gazprom, vars tidigare verkställande direktör, Viktor Tjernomyrdin, är en av de största aktieägarna – och därmed en av världens rikaste män. Tjernomyrdin var premiärminister i Ryssland mellan 1993 och 1998. Tjernomyrdins och Gazproms del av projektet har föga uppmärksammats i Väst, medan kaliforniska UNOCALS och saudiska Delta Oils engagemang (som kom först i oktober 1995) ägnats stor uppmärksamhet. Ursprungligen var det argentinska oljebolaget Bidas med, men eftersom man föredragit att dra ledningen genom Iran beslöt man sig att lämna projektet.

Gazprom lyckades få UNOCAL att underteckna ett avtal den 13 augusti 1996. Det avtalet blev en politisk belastning för USA och till slut sa UNOCAL upp avtalet. Trots att UNOCAL fick mycket dålig publicitet drabbade det varken Gazprom eller den ryska regeringen. De kunde fortsätta att förhandla med talibanerna. Nijazov personligen stoppade det lovande alternativet till den afghanska ledningen, en amerikansk ledning över Kaspiska Havet för att

exportera gas från Turkmenistan till Turkiet.

Samtidigt som Nijazov och Tjernomyrdin hade personliga vinstintressen i sitt stöd till talibanerna undertecknade dåvarande amerikanske vicepresidenten Al Gore det beryktade vapenavtalet mellan Ryssland och USA 1995. Ryssland exkluderades från de amerikanska sanktionerna, trots att man hade på gång att leverera vapen till Iran. Överenskommelsen stod i strid mot de regler som amerikanska Kongressen fastställt 1992. Gores förklaring var att man fått ett löfte av ryssarna att de inte skulle sälja kärnvapentechnologi till Iran och att de skulle stoppa all vapenexport till Iran i slutet av 1999. Det löftet höll ryssarna aldrig och det kom i New York Times fram att det inte heller någonsin varit ryssarnas avsikt att hålla de löften som givits. Händelseutvecklingen visar hur djupt involverad Tjernomyrdin var i affärerna med islamiska extremister och hur Ryssland lyckades få Clinton-regeringen att delta i ljusskygga transaktioner som gick direkt emot amerikanska intressen. Det cirkulerade också rykten om att eftergifter i ledningsprojektet skulle kunna göras i utbyte mot finansiellt stöd till Gores presidentvalskampanj. Gores förlust i valet i november 2000 blev därför ett svårt bakslag för ryssarna.

En tredje punkt var att KGB-officeren Viktor But flög vapen till talibanerna ända fram till 2001. Början på de affärerna skulle ha förblivit okända om inte ett ryskt plan upptäckts på flygplatsen i Kandahar. Enligt But tvingades flygplanet, med en vapenlast som skulle till regeringen i Kabul, av en MiG-21a att landa i Kandahar den 6 augusti 1995. Det var precis då talibanerna var på väg att försvinna. Istället för en snabb katatsrof för talibanerna just då, stärktes talibanerna och kunde erövra staden Herat den 5 september. De ryska piloterna hölls som gisslan i Kandahar fram till den 16 augusti, när de lyckades fly. De fick senare medalj av Rysslands president. Kort tid efter detta, i september 1996, lyckades talibanerna inta Kabul.

Viktor But föddes 1967, troligen i Smolensk. Han har också använt sig av namnen Viktor Bulakin och Vadim Aminov. Han har fem pass, två ryska, ett ukrainskt och troligen dessutom ett tadjjikiskt och ett uzbekiskt. Han har tjänstgjort som navigatör i det sovjetiska flygvapnet och utexaminerades från Moskvas

motsvarighet till Tolkskolan. Under 1991 började But sin karriär inom KGB med stöd av sin svärfar, som var ingen mindre än Semjon Tsvigun, som tillhörde familjen Brezjnev.

Efter Sovjetunionens upplösning tjänstgjorde But i de fredsbevarande FN-styrkorna i Angola. Han har fortfarande ett hus i Johannesburg, som idag används som bordell. Under 1995 dök But upp i Belgien som ägare till ett fraktflygbolag, som skepade vapen till Afghanistan, från 1997 till östra Kongo, Rwanda, Burundi och Uganda och från 1998 även till Liberia och Sierra Leone. Det är möjligt att en del leveranser också gick till Bosnien, Serbien, Irak eller Georgien (de slutgiltiga användarna av vapnen är inte alltid kända), Peru och Sri Lanka (tamilerna).

Buts partner vart sovjetutbildade flygvapengeneraler som tjänstgjorde hos talibanerna. För att förbättra kontakterna med Afghanistan flyttade But 1997 till Förenade Arabemiraten. När FN-sanktioner tvingade Förenade Arabemiraten att kontrollera innehåll i fraktgods till Afghanistan gjorde Bill Clinton en av sina sista insatser i ämbetet genom att undanta fraktföretag som var registrerade i Ryssland. Clintons Rysslandsexpert Strobe Talbott ansåg att man inte ens kunde misstänka ryssarna för att spela under täcket med islamiska terrorister. Det krävdes en insats av den brittiska militära underrättelsetjänsten MI6 för att få in CIA på rätt spår.

Rysk desinformation framställde talibanerna som hantlangare åt Pakistan, även om en del analytiker redan 1997 kunnat konstatera att den pakistanska underrättelsetjänsten ISI inte hade nämnvärt inflytande på talibanerna. Även om talibanerna skapats av Benazir Bhuttos inrikesminister Nasrullah Babar hade de snart kopplat sig fria från alla tacksamhetskänslor gentemot Pakistan. I juni 2001 släppte den pakistanska underrättelsetjänsten i Peshawar ett fax som bevisade Buts roll i försörjningen av talibanerna med vapen. Vapen – som deklarerades som fisk från Tanzania – skickades antingen landvägen via Turkmenistan eller flygvägen till Uzbekistan eller Turkmenistan. Planen flögs av pålitliga armeniska piloter som genomförda falska nödlandningar i Afghanistan, där vapnen kunde lossas.

But har 250-300 anställda, flertalet av dem ryssar, ukrainare och armenier. Enligt den ryska tidningen Komsomolskaja Pravda är Buts viktigaste källa till vapen

Transdnjestrien, den lilla moldaviska landremsan nordost om Dnjestr som kontrolleras av ryska armén och styrs av nostalgiska kommunister. Det är också i Transdnjestrien som turkiska PKK har fått en tillflyktsort. Enligt Jane's Intelligence Review i februari 2002 har pakistanska smugglare med kopplingar till Ukraina smugglat upp till 200 militanta al-Qaida-anhängare till Ukraina. Smugglarna var knutna till But och slutdestinationen var troligen Transdnjestrien.

Viktor But äger själv ett femvåningshus i Moskva. I Moskva har han låtit sig intervjuas i radio och förklarat sig oskyldig till det han anklagats för. Framträdandet gjordes kort tid efter det att en rysk Interpol-officer förklarat att man sökt i årtal efter But och att han garanterat inte fanns i Ryssland. Buts bror äger ett hus i Islamabad.

Den 28 februari 2002 tillkännagav chefen för ryska Interpol att man efter fyra års undersökningar konstaterat att But inte fanns i Ryssland. Ungefär samtidigt framträdde But i radioprogrammet Echo Moskva och förklarade att han bott i Moskva hela tiden. Han duckade inför alla obehagliga frågor genom att säga att han var affärsman och att hans framgångar sågs med oblidla ögon av amerikanerna, som därför jagade honom. Han förklarade också att flygfrakt var det enda han sysslade med sedan 1992 och att han inte arbetat med vapenhandel.

Senare samma kväll förklarade det ryska inrikesministeriet att polisen inte skulle gripa But, eftersom man inte hade några bevis för att han begått brott.

Några år tidigare hade Talbott varit mycket förväntansfull eftersom FBI fått möjlighet att utbilda ryska kollegor i terroristbekämpning i Moskva. De nyutbildade terroristbekämparna undersökte aldrig bombningarna av Tjetjenien (som i själva verket genomfördes av ryska säkerhetstjänsten FSB) och man misslyckades med att gripa en internationellt efterlyst vapenhandlare som befann sig i Moskva.

Det kan faktiskt finnas en tjetjensk koppling i härvan. Men knappast där Interpol kommer att leta: Den tidigare kommunistledaren i sovjetiska Tjetjenien och Rysslands marionettpresident i Tjetjenien mellan 1995 och 1996, Doku Zavgajev, utsågs till Rysslands ambassadör i Tanzania kort tid innan bin Ladins medarbetare började spränga byggnader där. Även PKK-leda-

ren Abdullah Öcalans märkliga beslut att flyga till Östafrika i februari 1999 kan vara mer än en tillfällighet.

Vi kan också lägga på minnet att Jevgennij Primakov gjorde karriär inom KGB i Egypten under 1960-talet, att han blev chef för den omorganiserade utrikes underrättelsetjänsten SVR mellan 1991 och 1996, utrikesminister mellan 1996 och 1998 och premiärminister mellan 1998 och 1999.

Kommer vi någonsin att lära oss?

När media efter händelserna i USA i september förra året plötsligt fick upp intresset för Afghanistan blev mycket av det som skrevs ytligt. Och media upprepade andras misstag och skapade egna myter. Låt oss börja med några av de mest triviala.

När den anti-talibanske kommandanten Abdul Haq dödades presenterades han som Haq för hela världen. Enligt vad jag vet uppmärksammade ingen TV-station eller tidning att hans bror kallades Abdul Qadir, var det alltså Qadir eller bröderna Abdul? Om man inte ens klarar av att korrekt namnge personer som gång på gång dyker upp i nyheterna, hur lätt ska det då inte vara att låta kommunistiska generaler dyka upp under annat namn som talibaner, till exempel mullah Mohammed. Hundratals västerländska journalister tillbringade månader i Afghanistan och förväntade sig strider, men ingen brydde sig om att kontrollera huvudaktörernas biografier. Ingen plockade fram Stéphane Alixi's utmärkta artikel från *Le Monde Diplomatique* i januari 1997, Anthony Davis' artikel på Reuters i augusti 1997 eller de noggranna biografierna över bin Ladin som gjordes av Stephen Engelberg i *The New York Times* den 14 januari 2001 respektive Rohan Guanaratna i *Jane's Intelligence Review* i augusti 2001.

Ingen västerländsk journalist hade tid att läsa generallöjtnant Kamal Matinudin's detaljerade bok, som finns i engelsk översättning i bokhandlarna i Islamabad. Istället byggde man på journalistkollegan Ahmed Rashids ganska ytliga skrift. Rashid blev snart en av de främsta experterna på Afghanistan. Finlands utrikesminister, en övervintrad vänsterradikal från 1960-talet, skrev en recension av Rashids bok och hävdade att det inte fanns något annat skrivet om talibanerna.

Mot den bakgrunden kan man kanske förstå att dussintals journalister av sina

afghanska guider lurades att tro på mystiske tjetjenska stålmän, som slogs för al-Qaida. Under tidigare sekler skulle samma journalister säkert ha skrivit om den vedervärdige snömannen, om de kämpande amazonerna och den vita häst som Enver Pasha fortfarande sägs rida någonstans i bergen. När man fortfarande efter flera månaders letande inte hittat några tjetjener ändrade man sig ändå inte, utan fortsatte att upprepa samma berättelser. Till och med *Moscow News* fick nöja sig med att intervjua en tatar, en azerbajdzjansk turk (som de afghanska guiderna påstått vara tjetjen) och en tjerckassier (det är inte lätt att översätta nästan okända kaukasiska nationalitetsnamn till främmande språk). Det fanns faktiskt fler västerlänningar bland de tillfångatagna talibanerna! De rullor från al-Qaida som man kunnat beslagta i Kabul innehåller i första hand jemeniter, i andra hand algerier, sedan syrier, libaneser, pakistanier, kuwaitier och tunisier.

Nationaliteten hos de till flertalet saudiska terroristerna från den 11 september och de nordafrikanska (marockanska, algeriska eller tunisiska) mördarna av Massoud den 9 september har varit ganska vaga. Det har hävdats att flertalet al-Qaidamedlemmar i Afghanistan var saudier eller egyptier, men pass kan stjälas eller förfälskas. Al-Qaidas tredje man, Zayn al-Abidin Muhammad Husayn Abu Zubaydah påstods först vara saudier med palestinskt ursprung, men avslöjades sedan som tidigare aktivist i det irakiska Arabiska Socialistiska Baath-partiet. Även om de alla är araber kan den verkliga bakgrunden ge en vink om politiska lojaliteter.

Det borde inte ha krävt för mycket av en eftertänksam journalist för att inse att de tusentals tjetjener (som det påstods) som kämpade i Afghanistan inte skulle kunna sättas i relation till de likaledes tusentals som kämpade i Tjetjenien. Det fanns också en annan lustig paradox. Eftersom Reuters för länge sedan bestämt sig för att talibanerna med tiden skulle erkännas internationellt som Afghanistans legitima regering och eftersom övriga media följde Reuters beskrevs den – av alla länder utom tre – som laglig ansedd afghanska regeringen som "oppositionen", de "anti-talibanska rebellerna" eller "Norra Alliansen". Detta skrivsätt fortsatte även en tid efter det att den legala regeringen hade återtagit huvudstaden.

Hur kunde media anse en laglig reger-

ing med säte i sin egen huvudstad som opposition? Och opposition till vad? Även om den USA-ledda koalitionen i själva verket stödde den afghanska regeringen (något som den regeringen förgäves vädjat om i årtal) mot en motbjudande rebellrörelse, betraktade media talibanerna som representanter för Afghanistans folk och kritiserade alliansen för att den bombade Afghanistan eller afghaner. Samtidigt avfytrade talibanerna granater mot byar som hölls av regeringen, på samma sätt som de gjort i årtal, men media brydde sig inte särskilt mycket om den saken. Jag skulle gärna vilja veta om media hade betraktat den allierade befrielsen av Paris, Rom och Aten - alla under 1944 - som moraliskt tvivelaktiga invasioner av allierade trupper som stödde lokala krigsherrar som Charles De Gaulle? Skulle bombning av tyska ställningar ha rapporterats kritiskt med utförliga redogörelser för de materiella skadorna? Media verkar ha en ganska perverterad syn på objektivitet när man verkar vara inriktad på att balansera amerikansk militär information mot propagandasändningar från terroristernas radio. Vid sidan av oundviklig anti-muslimsk tendens, traditionell vänsterinriktad pacifism (som om afghanerna föredragit att stanna kvar under talibanernas valde, eller att talibanvåldet i slutänden lett till färre dödsoffer) och ren kunskapsbrist har en del media agerat själva i kriget. Den välkände BBC-korrespondenten John Simpson sågs betala för att kanonskott skulle avfyras, för att hans reportage skulle ge sken av att vara inspelat i skyttegravarna under pågående strid. Fotografer fick afghanska soldater att invadera en by och när inget annat fanns att ta till frågade reporterar redaktionen därhemma vilka rykten som gick där och som kunde tillskrivas lokala källor. Europeiska

tidningar brukar citera Reuters och trycka artiklar från New York Times och Washington Post. Artiklar från Washington Times eller ögonvitnesskildringar som inte stödde Reuters bild bortser media helt ifrån. Olyckligtvis följer media i de muslimska länderna i stort sett samma linje. Därför överlever en del myter för evigt, medan fakta som strider mot myterna aldrig når världen. Det finns en miljard muslimer. Av dem är bara en sjättedel araber. Men muslimer i Indonesien får veta mer om Palestina än om Balkan, Kaukasus, Kashmir och Turkestan. Detta för att i Jerusalem finns det både bekväma hotell för västerländska journalister och yttrandefrihet. Det är lätt att ta bilder på små grupper som bränner amerikanska flaggor. I media verkar dessa grupper, med rätta kameravinklar, inte så små. Sådana nyheter passar överens med förväntningarna och påverkar stämningarna i USA. De säljer bra. Det skulle vara betydligt mindre lönsamt att leta efter lika intressanta nyheter på platser där fler människor och fler journalister dödas och där resandet är obekvämare, hotellen och vädret sämre. Världens förvridna bild av det som händer ger också många muslimer en snedvriden självbild. De börjar tro att Amerika faktiskt är islams största fiende, eftersom det är det budskapet som kommer genom amerikanska media. Eftersom ingen ser rysk TV är det få muslimer utanför det gamla sovjetimperiet som inser att det finns fler tatarer än palestinier. Hollywood presenterar inte bara enkla stereotyper av muslimer som bakåtsträvande, fanatiska terrorister, man visar också amerikansk självkritik och visar upp USAs brister. Ryska media, nu åter under säkerhetstjänstens kontroll, gör aldrig misstaget att medge historiska orättvisor eller det kommunistiska etablissemang-

ets skandaler. Längs en landsväg i södra Libanon har hizbollah satt upp en skylt som säger "Alla våra olyckor har förorsakats av USA". Jag såg skylten själv för två år sedan och enligt Neue Zürcher Zeitung sitter den kvar än idag. Förespråkarna för islamism är inte bara förespråkare för en världsomspännande antiamerikanism (i strid mot den muslimska majoritetens intresse) utan också psykotiska idealister som följer gamla tiders totalitära tänkande. Det finns något utöver medias opålitlighet som särskilt den muslimska världen borde lära sig: Sovjetunionen förintades aldrig, som Osama bin Ladin vill få oss att tro. Ryssland är fortfarande jordens största kolonialmakt och ett ständigt aktivt imperium med en lång historia av islamofobi och folkmord mot imperiets muslimska invånare och grannar. I de tolv forna sovjetrepubliker som är med i OSS är det överallt före detta kommunister som sitter vid makten och de sovjetiska institutionerna är knappast ens före detta sovjetiska institutioner. KGB kan ha döpts om och delats på FSB och SVR, och det må vara så att man tar avstånd från kommunismen som statsideologi och ateismen som statsreligion. Men samma agenter som då arbetar än idag, samma taktik används och massmördaren Feliz Dzerzjinskis reglemente har återupprättats. Den sovjetiska nationalsången har återinförts. Ryssland fortsätter att drömma om en framstöt mot Medelhavet och Indiska Oceanen, vilket inkluderar Turkiets och Pakistans undergång. Framstöten har varit en rysk vision i århundraden. Muslimerna är det "tredje Roms" (det ryska kejsardömet) ärkefiende och de kommunister som omvänts till islamister tjänar sina gamla herrar lika blint som tidigare.

Nyhetstorka i kvällspressen...

DEBATT

Drottningens far var nazist! Detta avslöjades i sommarens nyhetstorka med fetstil på kvällspressens löpsedlar (tänk så mycket trycksvärta som sparats om han varit kommunist!) Walter Sommerlath lär 1934 ha gått med i partiet – nio år innan Silvia föddes – men tydligen skall faderns skugga

ändå falla över barnet!

För några år sedan skrev P. C. Jersild på DN:s ledarsida om vad han kallade "tidsblindhet". I korthet: med vilken rätt anklagar vi 1700-talsmänniskan för att den badade en gång om året, antingen det behövdes eller ej? Vad visste folk om nationalso-

cialismen 1934?

Arvid Fredborg har av journalisten Bosse Schön i boken *Där järnkorsen växer* anklagats för att ha varit med i Sveriges Nationella Förbund, om än en mycket kort tid. Då Fredborg tog sin Mats ur den skolan år 1935 var han 20 år gammal... Fred-

borg skrev för övrigt om nationalsocialismen, att den till en början framstätt som diffus: det nationalistiska var för den tidens högerungdomar tilltalande, medan det socialistiska inslaget var frånstötande. Med tanke på hur många som än idag tror att nazismen var/är en reaktionär högerrörelse, kan man väl inte förebrå den tidens människor för deras missuppfattningar?

Ambassadör Gunnar Häggelöf (1904–1994) har i sina memoarer avslöjat att han under sin tjänstgöring i Tyskland 1934 bevisat ett nazistnöte och att han liksom en deltagande vän haft intrycket av att vara på kommunistmöte! Albert Speer fick relativt sent veta att hans mor var partimedlem; det hade hon blivit efter att oförhappandes ha fått se en SA-parad. och åsynen av så mycket ordning i det kaos som var sena 20-talets Tyskland var nog för henne att skriva in sig. Vilka överväganden Walter Sommerlath haft för att bli Parteigenosse lär vi aldrig få veta. Däremot kan man

lugnt misstänka att det kan ha varit svårt för en partimedlem att begära utträde efter att ha genomskådat propagandan; det skulle säkert ha uppfattats som regimfientlighet, vilket var ett allvarligt brott.

En som var starkt ryss- och kommunistvänlig var den tyske riksutrikesministern Joachim von Ribbentrop, trots att han var affärsman och gift med Anneliese Henckel (Trocken, och därför till och med av partivänner föraktfullt kallad "Sekt-Joachim"; en affärsman borde rimligtvis ha skytt planekonomi och antikapitalism!) Då han var i Sovjet 1939 och förhandlade med Molotov om den vänskapspakt, som bland annat gav Hitler ryggen fri för att slå ner den andra front, som Stalin snart nog skulle börja kräva av sina västallierade, kände han sig som bland gamla partivänner (och Stalin utbringade en skål för de två stora socialistiska staterna!); det är svårt att tänka sig att en moderat skulle ha känt sig hemma på ett

kommunistmöte, eller vice versa!

Folke Bernadotte, som vintern/förvåren 1945 förhandlade med Himmler och Ribbentrop om utlämning av i första hand skandinaviska koncentrationslägerfångar, har i boken *Slutet*, utgiven 1945, avslöjat att Ribbentrop för honom förklarat den grundläggande skillnaden mellan kommunism och nazism vara, att Hitler hade övertygat den tyske arbetaren om nödvändigheten att behålla de övre samhällsklasserna ("storfinansen", industriledarna, vilkas företag behövdes för den militära upprustning som var nödvändig för att kunna hota grannarna och, om nödvändigt, användas i krig), medan däremot bolsjevismen i den ryske arbetaren inpräntat nödvändigheten av att likvidera överklassen. Ribbentrop ansåg också att om det plötsligt blev nödvändigt skulle Tyskland koncentrera sina styrkor i Väst och kapitulera för ryssarna (vilket var tvärtemot

generalitetets åsikt).

Det finns naturligtvis ingen anledning att förringa eller försvara nationalsocialismens förbrytelser. Men varför de kommunistiska folkorden inte är något att tala om eller att upp-röras över, och därför ingen skamfläck på dagens kommunister och beundrare av Stalin och Mao, är något som ännu inte fått en godtagbar förklaring. *Magnus Cappelin*

Tyska Nationalsocialistiska Arbetarpartiet hade sammanlagt 10.707.974 medlemmar. Vid den tiden hade Tyskland en befolkning på drygt 60 miljoner invånare. Medlemskorten har sedan 1950-talet funnits tillgängliga för forskare i (väst-)Berlin. Många var partimedlemmar för att vinna sociala eller ekonomiska fördelar, på samma sätt som fallet var i kommunistländerna. Hur det var med Walter Sommerlath har vi dock ingen aning om. *Red.*

CONTRA

4 1977...

I Contra nummer 4 1977 behandlades polisens och de rättsvårdande myndigheternas dubiösa behandling av demonstrationsrätten i Sverige. Året innan hade Jugoslavien diktator marskalken och kommunisten Josip Broz Tito besökt Stockholm på inbjudan av statsminister Olof Palme.

Demonstranter i Stockholm protesterade mot Titos besök, men deras plakat, som bland annat innehöll citat av Olof Palme (som avsett diktatorskollegan till Tito, Spaniens Francisco Franco) beslagtogs med hänvisning till "lagen om tillfälligt omhändertagande". Den lagen var avsedd för att ta hand om "små-ungar som drällde på sta'n" och avsåg enbart människor och inte

plakat. Den var uttryckligen inte avsedd för att användas vid demonstrationer. Men den passade när flyktingar från Jugoslavien protesterade mot diktatorsbesöket.

JO förklarade att stockholmspolisens motivering för ingripandena var felaktiga, men ansåg att polisen ändå gjort rätt. Eftersom man kunde anta att demonstranterna skulle utsättas för våld (av Tito-regimens svenska agenter kan man förmoda) var det rätt att stoppa demonstrationen. JO förvandlade demonstrationsrätten till en rätt att demonstrera för okontroversiella åsikter. En rätt som ingen har särskilt stor glädje av.

TV var vid den här tiden ett statligt monopol. Och den användes flitigt i

propagandasammanhang. En utredning av TVs politiska "perspektivbalans" hade gjorts på statligt uppdrag av professor Jörgen Westerståhl i Göteborg. Den granskade utlandsbevakningen och visade, vid vägnag av positivt material mot negativt material, att endast fem länder fått en mer positiv än negativ täckning. Alla fem länderna var kommunistiska diktaturer: Kina, Sovjetunionen, Polen, Jugoslavien och Kuba. Största negativa värdet fick USA, följt av Sydvietnam, Västtyskland och Portugal.

Contra kunde också berätta om att en terroristliga som planerat attentat i Sverige (men som avslöjats i förtid) under planeringen av attentaten försörjts av de sociala myndigheterna i Tyresö.

...för tjugofem år sedan